

Η ΦΥΣΙΣ

Η ΦΑΛΑΙΝΑ

ΦΑΛΑΙΝΑ έχει τὸ σῶμα παχὺ καὶ λίαν πλατὺ, τὸ ρύγχος περιορισμένον καὶ κυρτόν, τὰς σιαγόνας μακρὰς, τὴν κοιλίαν δμαλήν καὶ δὲν φέρει ποσῶς ραχιαία πτερύγια.

Τοῦ γένους τούτου διακρίνονται δύο εἶδη, ἐξ ὧν τὸ ἓν εἶνε τὸ διακρινόμενον ὑπὸ τὸ ὄνομα φάλαινα, καὶ αὕτη εἶνε ἡ φάλαινα τοῦ βορρᾶ ἢ ἡ ἀνδρεία φάλαινα, τὸ δὲ ἄλλο γένος εἶνε ἡ νοτία λεγομένη φάλαινα.

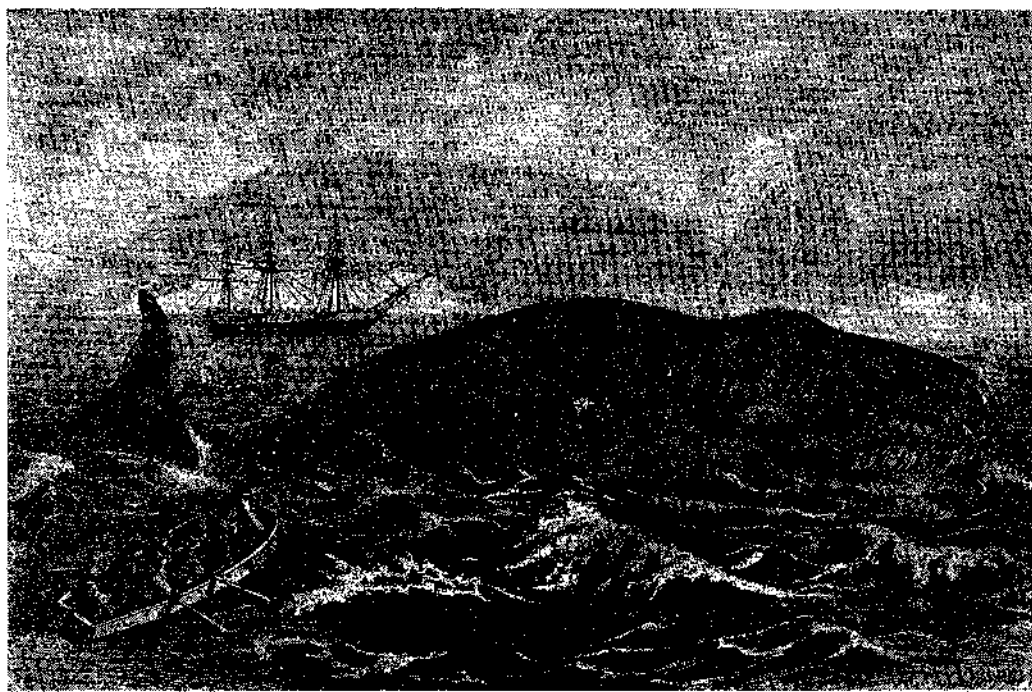
Ἡ νοτία φάλαινα, μικροτέρα τῆς ἑτέρας συγγε-

νοῦς τῆς, τοῦ βορρᾶ, ἀρξέσκειται καὶ εὐδοκίμει εἰς τὰς συγκερασμένας θαλάσσας τῆς μεσημβρίας, ἀλλ' ἀπελαύνεται βαθμηδὸν πρὸς τὰ μᾶλλον ἀπρόσιτα σημεῖα τῶν βορείων πολικῶν χωρῶν ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἀνέκαθεν μαριωδῶς τὴν καταδιώκει.

Ἡ ἀνδρεία φάλαινα καλουμένη καὶ φάλαινα τῆς Γροηλανδίας φθάνει μέχρι τῶν 20—25 μέτρων ὀπανίως ὅμως συναντῶνται τοῦ μεγέθους τούτου. Ὁ δὲ Scoresby, ὅστις παρῆντι εἰς τὴν σύλληψιν 35 φάλαινων, οὐδεμίαν, λέγει, εἶδεν ὑπερβαίνουσαν τὰ 18 μέτρα ἢ δὲ περιφέρεια ταύτης εἰς τὸ μέρος τῶν σιηθικῶν πτερυγίων τῆς εἶνε 10—12 μέτρων. Ἐχει δὲ βάρος ὡς ἔγγιστα 150 χιλ. χιλιογράμμων, ἰσοδυναμοῦν πρὸς τὸ βάρος 30 ἑλεφάντων, 40 ρινοκερῶτων ἢ 200 ταύρων.

Ζῆ ἐν τῷ ἀρκτικῷ ὠκεανῷ, ἐδρίσκειται πρὸς τὸν πόλον, πρὸς τὸ μέρος ἰδίως, ἐνθα ἡ θάλασσα εἶνε ἐλευθέρα πάγων καὶ περιστρέφεται μεταξὺ τῶν ἀρκτικῶν ἀκτῶν τῆς Ἑδρώπης, Ἀσίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς, ἐνίοτε δὲ εἰσέρχεται εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Καμπούιακας διὰ τοῦ βεργιγίου πορθμοῦ.

Μία φάλαινα, ἡ μόνη ἀληθῆς, ἦντις μετὰ βεβαιότητος ἀνεγνωρίσθη ἐν τῇ μεσογείῳ θαλάσσει, ἐφάνη ἐν τῷ κόλπῳ τῶν Ταράντων τὴν 9 Φεβρουαρίου 1877 καὶ ἦντις φονευθεῖσα ἐξήχθη εἰς τὴν ξηρὰν. Περὶ αὐτῆς θεωρηθείσης

ΦΑΛΑΙΝΑ ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝΗ

ως εκτάκτου περιπτώσεως, εδημοσιεύθησαν τότε δύο ειδικά συγγράμματα.

Ο φυσιολόγος Gené περιγράφει ως εξής την θήραν της φαλαίης :

«Πρό τριών αιώνων και πλέον οι Βάσκοι, ατρόμητοι ναυτικοί, αφηγήσαντες τους κινδύνους του παρωμένου ωκεανού, και θέσαντες εις ενέργειαν άπασαν την πείραν λαού δρασηγιού και γενναίου, ώπλησαν δλόκληρον στόλον εκ 40 έως 60 σκαφών, και επεχείρησαν την άλιεian ταύτην, πάντοτε μεστήν κόπων και θυσιών. Απομυμούμενοι έτα τούτους οι Άγγλοι, Ολλανδοί, Δανοί, οι Αμβούργοι και Πρωσσοι και Γάλλοι επεχείρησαν και ούτοι ν' απομυμθώσι τους πρώτους τούτους τολμητίας, αποσιύιλαντες και αυτοί άμυπολλα σκάφη προς τας άκτάς της Σπιτοβέργης και Γροηλαντίας, ως και εις τό στερόν του Νιάβις.

Επί τινα χρόνον δέν έπάρξεν άνάγκη προς εύρεσιν πολλών άγγελών φαλαινών, αιτινες κατέφηνγον μέχρι των παγετώδων χωρών, άρκούμενοι να διευθύνωνται προς τό μέρος της Σπιτοβέργης και τας άλλας προς βορράν νήσους· αλλά δέν παρήλθε πολüs χρόνος και τά κήτοι ταύτα εξηργιώθησαν τόσον, ώστε ήτο άδύνατον πλέον να τά πλησιάσθω τις τόσον εύκόλως, πολδ δέ μάλλον να τά δελεάζωσιν.

Εγκαταλείψαντα ούτω την ήσυχον μέχρι τότε πατρίδα των, την τόσον άγρίως προσβηθείσαν υπό του άνθρώπου, εγκατέλειψαν διά παιτός εκτότε τας άκτάς και τούς όρμους ατόους και κατέφηνγον προς τά έσωτερικά μέρη των παγετώνων, όπου και πάλιν είδον τον έχθρόν αυτών πλησιάζοντα. Αί φάλαιναι κουρασθεύσαι πλέον εκ της επιμόνου ταύτης και μακράς πάλης, διεσκορησίθησαν εκ νέου και κατέφηνγον υπό τούς άκνήτους όρμους των πάγων. Αλλά και ένταύθα ο άνθρώπος εύρε τό μέσον να εισχωρήσθω, αφηγήσας όλους τούς κινδύνους και κατορθώσας, ώστε να καταβάλη πάν εμπόδιον. Τούτέστι παραφυλάττων και παραδοκών εις τά μέρη, ένθα αι φάλαιναι άναγκαστικώς άνέρχονται, όπως αναπνεύσωσιν, άτμοσφαιρικόν άέρα, κατώρθωσεν ούτω και ένταύθα να επιβουλεύεται και φονεύη αυτάς.

Τά χρησιμοποιούντα πλοιάρια διά την άλιεian των φαλαινών έχουσι συνήθως 70—120 πόδας μήκος. Αποτελούνται εκ ξύλου όρνός, όπως άντέχως περισσότερον εις την άλωσιν των πάγων και εισιν ώπλισμένα έκαστον από 6—9 λόγχας ως και από λέμβους, μήκους 24 ποδών και πλάτους 6. Έκάστη λέμβος φέρει 2 καμακευτάς επιτηδείους να εξακοντίζωσι την άρπάγην και να γνωρίζωσι να περιουλλέγωσιν είτα τό κήτος, όπου ήθελε καταφύγει, ως και να διευθύνωσι τό σκαφίδιον αυτών διά μέσου παιτός κινδύνου εις πάν άπρόσιτον μέρος· δέον δέ ούτοι να γνωρίζωσι και τας σιγγμάς καθ'

ως τό άτυχές ζώον άνυφούται ύπερ την επιφάνειαν της θαλάσσης, να αναπνεύσθω, οτε πλητουσιν αυτο διά νέας άρπάγης. Η άρπάγη ή κάμαξ συνίσταται εξ άκοντίου σιδηρού τριγωνοειδούς και βαρέος, μήκους τριών ποδών συνήθως, όπου εινε προσκεκολλημένον επί λαβίδος 7—8 ποδών μήκους, ήτις επίσης εινε προσδεδεμένη επί σχοινίου μακροϋ και ισχυροϋ.

Έκάστη λέμβος φέρει επίσης και λόγχας σιδηράς και μακράς, τας οποίας καρφώνουσι επί του κήτους, όπόταν πλησιάσωσιν αυτο.

Μόλις ή λέμβος πλησιάσθω τό ζώον μέχρι 30 ποδών άπόστασιν, δίδεται τότε τό σύνθημα και άμέσως οι άρκόδιοι εξακοντίζωσιν επ' αυτοϋ την άρπάγην, προσέχοντες ώστε να σκοπεύωσιν αυτο επικινδώς εις τό μάλλον εύαισθητον αυτοϋ μέρος, διότι άλλως τό ζώον καθίσταται επικίνδυνον. Όπόταν τό ζώον πληγωθή, φεύγει τοσοϋτον ταχέως, ώστε, εάν τό προσδεδεμένον επί της άρπάγης σχοινίον δέν επαρκεί και συντριβεί, τότε τό άκτίον αναστρέφεται και οι έν αυτοϋ επιβαίνοντες εύρίσκονται διά μιάς έν τη θαλάσση.

Διά τούτο προσέχουσι πολύ, να μη τοιαύτα συμβαίνωσιν. Όπόταν καιρως τό ζώον πληγωθή και φύγη μετά ταχύτητος, άφίνουσι επαρκές σχοινίον, παρακολουθοϋσι τότε αυτο και μαζεύοντες τό σχοινίον, άνευρίσκουσι τό ζώον, τό άποτελειούσι και τό μεταφέρουσι πλησίον του πλοίου. Πολλάκις όμως τό ζώον καταφεύγει υπό τούς πάγους, όπου άποδηήσκει ή παραμένει εκεί πληγωμένον επί πολύ, οτε αι άλιείς άπελιπίζόμενοι, κόπτονσι τό σχοινίον και άποσύρονται εκείθεν άτελεσφόρως. Συνήθως μετά τον θάνατον και την περιουλλογήν του κήτους οι άλιείς κατακόπτουσι αυτο διά μαχαϊρών, λαμβάνουσι ό,τι ώφέλιμον έχει, και είτα εγκυαταλείπουσι τον σκελετόν επί των πάγων, οτε επιπύττουσι παραχρήμα τά ένυδρα πτηνά και αι θαλάσσιοι άρκτοι, αιτινες εύρίσκουσι ούτω λαμπρόν συμπόσιον.

Τό πολυτιμότερον πράγμα, όπου άποσύρουσι εκ των ζώων τούτων εινε τό λίπος, τό όποϊον τέμνουσι εις τεμάχια και τοποθετοϋσιν άμέσως έντός βυτίων και κιβωτίων. Τό λίπος τούτο συνήθως διαλύθουσι είτε έντός του πλοίου ή και έντός κλιβάνων επί της ξηράς προς καλύτεραν συντήρησιν αυτοϋ. Αλλά δέν εινε μόνον χρήσιμον εις τον άνθρώπον τό παχύ έλαιον, όπου εξαγεται εκ των φαλαινών, διότι τό έμπόριον χρησιμοποιεί και τούς όδόντας αυτών· τά δέ έχρόσθια χρησιμοποιούσιν εις τινες χώρας προς κατασκευήν όέλων των παραθύρων. Όσαύτως δέ και οι τένοντες χρησιμοποιούσιν προς κατασκευήν χορδών δικτύων· ως και αι πλευραι και αι σιαγόνες εις τούς βορείους λαούς εις την κατασκευήν των καλυβών των· αλλά κα

τό κρέας αυτών ώφελεί εις τινες βορείους λαούς ως τροφή πολλάκις.

Κατά γενομένους ύπολογισμούς δύναται να κερδίση εκ μιάς φαλαίης έως 10,000 φρ. και τούτο εξηγεί διατί λαοί τινες εκτίθενται εις τόσους κινδύνους προς αναζήτησιν και άλιεian του ζώου τούτου.

Αλλά και ή επιστήμη άφ' έτέρον ώφελήθη πολδ εκ της καταδιώξεως των φαλαινών καθόσον άλλως τε και αι αναζητήσεις των εξερευνητών θά εύρισκον δυσκολίαν εις την άκτοπλοϊαν των μερών τούτων.

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΙ ΚΑΤΑΜΕΤΡΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΒΑΘΟΥΣ ΚΑΙ ΥΨΟΥΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Χάρις τη γεωδαιτική διεθνή Έταιρεία ή φυσική εξερεύνησις της σφίρας μας ποιείται καθ' έκαστην αίσθητάς προόδους και έν ού μεμικρυσμένω μέλλοντι οι φυσιοδφαι θά δυσανασχέτως μη γνωρίζοντες ποϋ πλέον να διευθύνωσι τά καταμετρικά αυτών έργαλεια.

Από του 1906 και έντεσθεν ήρξαντο της καταμετρήσεως του ύψους και βάθους από της επιφανείας της θαλάσσης έν όλη τη σφαίρα μας και αι έργασίαι αυται επέφερον θαυμάσια άποτελέσματα.

Γνωστόν τοις πάσι τυγχάνει, οτι εις πάσαν γεωδαιτικήν καταμέτρησιν ως βάσις λαμβάνεται ή επιφάνεια της θαλάσσης, αλλά δύναμει της έλξεως των ήπειρωτικών μαζών ή επιφάνεια αυτη ποικίλλει κατά τας τεθεωρημένας άκτάς. Έδει οθεν να ληφθή συμπεφωνημένη τις επιφάνεια ως βάσις των έργασιών τούτων, ή δε γεωδαιτική έταιρεία άπεφάσισε να λάβη ως μέσον ύψος της καταμετρήσεως την επιφάνειαν της θαλάσσης του λιμένου Κάλβος, της Μασσαλίας.

Ένώ άλλοτε άπεδέχοντο διαφοράν 1 μ. και 62 μεταξϋ της επιφανείας του Ωκεανού έν Βρέστ και του της Μεσογείου έν Μασσαλία, ήδη γνωρίζομεν, οτι αι δύο άκται δέν διαφέρουσιν άλλήλων ή 17 εκατοστόμετρα. Τό αυτό συμβαίνει σχεδόν και μεταξϋ των παραλιών της Βορείου θαλάσσης και της Αδριατικής.

Αί Ηπειροι έχουσι μέσον ύψος 700 μέτρων άνω της επιφανείας της θαλάσσης, του ύψηλοτέρου σημείου της σφίρας όντος ούχι του Gaurisankar, ως άρέσκονται τινες να διδάσκωσιν έτι έν τοις σχολείοις, αλλά τό όρος Έβερεστ, έν τοις Ίμαλαίοις, έχον ύψος 8,840 μ. του Gaurisankar εξικνουμένου μόλις εις τά 7,143 μ.

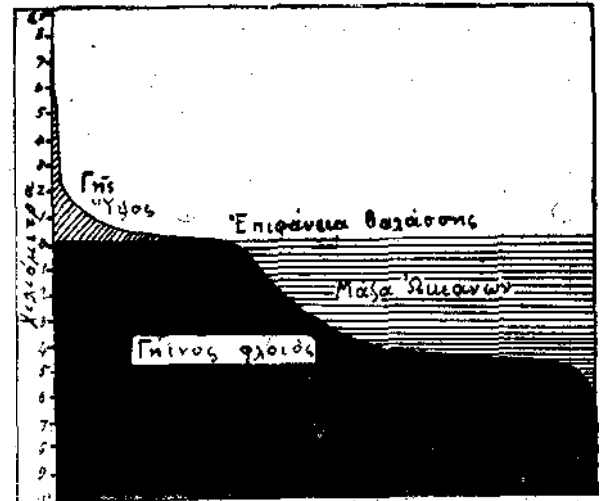
Η καταμέτρησις του βάθους των θαλασσών

κατά τά τελευταία ταύτα έτη παρέσχεν ήμιν άρκετάς πληροφορίας περι των βαθύτερων μερών της ύδρογείου· είχε δε άποδειχθή κατ' έσφαλμένους ύπολογισμούς, οτι τά μεγαλείτερα βάθη εύρίσκονται 15—16 χιλιάμετρα κάτω της επιφανείας της θαλάσσης. Ηδη όμως γενομένης άκριβεστέρως εξετάσεως, ή βολις δέν κατήλθε χαμηλότερον των 9,636 μέτρων και νομίζομεν τό βάθος τούτο άρκετά μάλλον.

Ίδου δέ και τό μεγαλείτερον γνωστόν άυθεντικόν βάθος. Εύρίσκεται πλησίον της νήσου Guam, μιας των Μαριαννών νήσων, έν τῷ Ειρηνικῷ Ωκεανῷ.

Ούτως έχομεν μεταξϋ του ύψηλοτέρου σημείου της γης και του χαμηλοτέρου βάθους της θαλάσσης σύνολον 18,476 μέτρων, ήτοι 18 1/2 χιλιομ. έν στρογγύλω αριθμῷ. Και έν τούτοις αι άποστάσεις αυται φαίνονται άσήμαντοι, σχετικῶς τῷ μεγέθει της γηίνης διαμέτρου.

Παριστώντες ήδη τας άποστάσεις ταύτας εις κλίμακα επί σφίρας διαμέτρου ενός μέτρου, τούτέστιν έν αληθεί αναλογίχ, τό όρος Έβερεστ θά έσχημάτιζεν επ' αυτοϋ προεξοχήν 7 δεκάτων του χιλιοστομέτρου μόνον, και τό βάθος των Μαριαννών νήσων θά άντεπροσώ-

ΤΑ ΥΨΗ ΤΗΣ ΓΗΣ

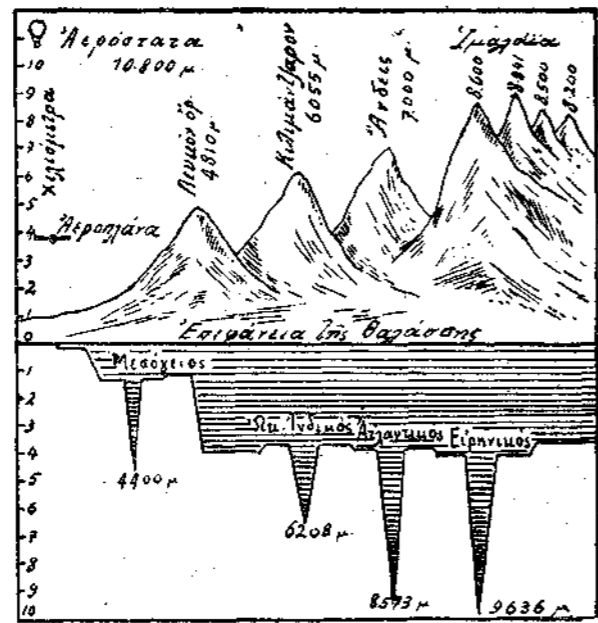
πευ κοιλότητα 7 1/2 δεκάτων του χιλιοστομέτρου. Όστε αι άνωμαλίες της γης δέν παραβάλλονται σχετικῶς οϋτε προς τας του πορτοκαλίου.

Και επειδή έποιήσαμεθα λόγον περι ωκεανογραφίας, θά προσθέσωμεν και σχετικά τινα περι των προσφάτως γενομένων καταμετρήσεων υπό του Helland-Hansen σχετικῶς τη διεισδύσει του φωτός έν τοις ωκεανικοις βάθεσιν.

Μέχρις εσχάτων απέδεχοντο, ότι το φώς δεν υπερέβαινε τὰ ἀπὸ 400—500 μέτρων ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης στρώματα. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἠλιακὸν φῶς, ὡς γνωστὸν, ἀποτελεῖται ἀπὸ ποικίλων χρωμάτων ἀκτίνων, εἶδει νὰ ἐξετασθῇ ἐπιμελέστερον τὸ πρᾶγμα.

Εἰς τοῦτο προέβη ἐσχάτως ἡ νορβηγικὴ Κυβέρνησις δι' εἰδικῶν πολιτικῶν σκάφους πρὸς νότον καὶ δυσμὰς τῶν Ἀζόρων νήσων, ἐπιχειρήσασα δι' εἰδημόνων τὰς δεούτας καταμετρήσεις, ἐξ ὧν ἀπήλασε τ' ἀκόλουθα ἀποτελέσματα.

Αἱ φωτεινὰ ἠλιακὰ ἀκτίνες εἰσδύουσι μέχρι βάθους 100 μέτρων καὶ ἤδη ἐν τῇ ἀποστάσει ταύτῃ αἱ ἐρυθρὰ ἀκτίνες εἰσὶ μάλλον ἐξησθενημέναι ἢ αἱ ἰώδεις ἀκτίνες. Εἰς ἀπόστασιν 500 μ. τὸ ὑγρὸν περιβάλλον ἀπορροφᾷ ἀπάσας τὰς ἐρυθρὰς ἀκτίνων καὶ κατ' ἀκολουθίαν δέον ν' ἀποδεχθῶμεν, ὅτι οἱ ἰχθεῖς τῶν διαμερισμάτων τούτων δὲν ἀβλέπουσι ἢ τὸ κυανοῦν χρῶμα. Φωτογραφικῆ δὲ τις πλάξ εὐκρινῶς δύναται ν' ἀποτυπωθῇ. Εἰς 1000 μ. ἀπόστασιν τὸ ἰώδες καὶ τὸ ὑπερ-ἰώδες εἰσὶν εἰσέτι αἰσθητά. Εἰς 1,700 μέτρα οὐδὲν ἴχνος φωτὸς γίνεται αἰσθητόν.

ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

μένον ἐπὶ κινητοῦ νήματος, ἀνάπτουσι τὸ λυχνίδιον τῶν καὶ οὕτω πορεύονται εἰς ἀλιεῖαν. Ἄλλοτε διαβιοῦσιν ἀντιπρόσωποι τελειότεροι τοῦ παραδόξου τούτου φαίνου. Εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των, μηχανωμένους κατὰ βούλησιν, ὡς τὰ ἡμέτερα ναυτικὰ τηλεσκόπια, ὑπάρχουσιν ὀπτικοὶ ὕελοι, ὧν ἡ κυρτότης ποικίλλει κατὰ τὸ προσβλεπόμενον μέρος, ἐνῶ πίνακες διαφόρως κεχρωματισμένοι διαγράφονται ἐν τῇ φωτεινῇ δέσμῃ, ἣν ἐκπέμπουσι μακρὰν.

Καὶ ἅπας οὗτος ὁ κόσμος, ὃν ἄλλως ἐνομιζομεν σκοτεινόν, ζῆ ἐν μαγικῷ φωτισμῷ, ὃν ὁ ἴδιος παράγει, ἐλλείπει ἠλιακῶν ἀκτίνων.

Ἐνίοτε οἱ κάτοικοι τῶν ἀβύσσων τούτων λάμπουσι διὰ τῶν λαμπροτέρων χρωμάτων. Καὶ οἱ πολυτιμώτεροι λίθοι συνηνωμένοι καὶ φωτιζόμενοι διὰ τῶν ἀκτίνων τῶν οὐρανίων ἀστέρων δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ μᾶς δώσωσιν ἰδέαν τοῦ μαγικοῦ ὄντως θεάματος, ὅπερ μᾶς παρέχουσιν ἐν τοῖς ἀβύσσοις τῶν ὠκεανῶν τὰ ζωφία ταῦτα.

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΠΩΣ Μ' ΕΡΡΙΞΕ

"Ὅπως τὸ κῆμα ἀδιάκοπα κτυποῦν μέσ' τ' ἀερογάλι καὶ φύμα ρίχνη στη στεριά καὶ βόλια ἀγάλι. ἀγάλι.

"Ἐτσι καὶ μένα μ' ἔρριξε σὰ φύμα, στήν καρδιά σου ἐκεῖ τὸ κῆμα ποῦ ἔφυγε ἀπ' τὴ γλυκεῖα ματιά σου.

Ζάκυνθος

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΑΛΟΥΤΣΗΣ

"Ἄλλοτε, ὅτε ὁ κόσμος ἔζη ἐν καιρῷ τῶν ἐπικρατουσῶν παλαιῶν θεωριῶν τοῦ Ἀζμάρκ καὶ τοῦ Δαρβίνου, οἱ σοφοί, ὅτινες δὲν ἠγνόουν τὴν ἀπουσίαν τοῦ φωτὸς ἐντὸς τῶν μεγάλων βυθιότητων, ἐσκέπτοντο ὡς ἑξῆς: «Τὸ περιέχον σχηματίζει τὴν ἐνέργειαν καὶ ἡ ἐνέργεια ἀποτελεῖ τὸ ὄργανον. Ὅπου δὲν ὑπάρχει τὸ φῶς, οὐδαμῶς ἡ ἀνάγκη νὰ βλέπῃ τις καθαρώς. Ἄρα οἱ ἰχθεῖς δὲν ἔχουσιν ὀφθαλμούς.»

Πραγματικῶς ὑποκείμενά τινα, ὡς ὁ Γαστρονόμος τοῦ Baird, δὲν φέρουσιν ὀπτικὰ ὄργανα, ἀλλὰ κατὰ μῆκος τοῦ σώματός των ὑπάρχουσι φωσφοράδεις πλάκες διατεταγμέναι δίκην λυχνίσκων. Ἀφοῦ δὲν ἔχουσιν ὀφθαλμούς, διατὶ νὰ φωτίζεται οὕτως ἡ πορεία των; Μυστήριον.

Ἄλλ' ἰδοὺ ἕτερον ὑποκείμενον ὁ Φωτοστομίας, ὅστις ἴσως μέλλει νὰ μᾶς διαφωτίσῃ.

Αἰχμαλωτισθεὶς οὗτος εἰς 1,138 μ. βάθος ἔφερεν ὀφθαλμούς, καὶ ἐπειδὴ διαμένει εἰς σκοτεινὰ διαμερίσματα, φωτίζει τὴν πορείαν του διὰ τῶν φωτεινῶν αὐτοῦ ὀργάνων, διατεθειμένων ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἰς ἅπαντα τὰ μέρη τοῦ σώματος.

Ἄρκετος ὄθεν ἀριθμὸς ἰχθύων ἐστὶ φωσφοράδεις. Ἔτεροι ἐτι καλεῖτερον φέρουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των ἀληθεῖς αὐτοκινήτους φάρους κατὰ βούλησιν λάμποντας. Ἔτεροι δὲ πεποικισμένοι δι' ἀγκύστρου προσδε-

μένου ἐπὶ κινητοῦ νήματος, ἀνάπτουσι τὸ λυχνίδιον τῶν καὶ οὕτω πορεύονται εἰς ἀλιεῖαν.

ΜΕΛΕΤΑΙ ΕΚ ΤΗΣ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΠΑΘΟΛΟΓΙΑΣ

ΦΛΕΓΜΟΝΗ

ὁ παθολογικὸν τοῦτο φαινόμενον, ὅπερ ἐν τοῖς καθέξῃ προκρίεται νὰ σπουδάσωμεν ἀπετέλεσεν καὶ ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον μακρῶν ἐρευνῶν.

Ἀπὸ τοῦ Ἰακωκράτους καὶ τοῦ Γαληνοῦ μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων γενεαὶ ὀλοκλήροι ἐπιστημόνων ἐνησχολήθησαν εἰς τὴν μελέτην αὐτοῦ. Προσπάθησαν οἱ ἐρευνῆται οὗτοι νὰ ἐξακριβώσωσι τὰ αἰτιατὰ τῆς φλεγμονῆς, τὸν τρόπον τῆς παραγωγῆς τῆς, τὰς ἀνατομοπαθολογικὰς ἀλλοιώσεις τῶν ἰσθμῶν κατὰ τὸ ὕψος τῶν ὁποίων παρήχθη, συνελόντι εἰπεῖν αἱ μελέται αὐτῶν ἔτεινον εἰς τὴν ὑπὸ πᾶσαν ἐποχὴν μελέτην τοῦ νοσηροῦ φαινομένου.

Δυστυχῶς ὅμως τὰ ἀποτελέσματα δὲν ἐφάνησαν ἀντάξια τοῦ καταβληθέντος ζήλου, εἰς τρόπον ὅστε ἐπιθυμῶν τις σήμερον νὰ θέσῃ γενικὸν τινα ὄρισμον περὶ φλεγμονῆς δυσκολεύεται ἢ μᾶλλον ἀδυνατεῖ νὰ τὸ πράξῃ.

Ὅχι ἦτον, ἐπειδὴ ἐνταῦθα στενωτέρου πως θὰ ἐπιληφθῶμεν τοῦ θέματος, ἐλπίζομεν νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Φύσεως» σαφῆ ἰδέαν τοῦ πράγματος.

Πρὸς εὐχερεστέραν ἀνάγνωσιν τῶν διαφορῶν τῆς φλεγμονῆς φαινόμενον θὰ ἀκολουθήσωμεν τὴν κάτωθι σειράν. Θὰ ὀμιλήσωμεν πρῶτον περὶ τῆς κλινικῆς εἰκόνης τῆς φλεγμονῆς, θὰ ἀναλύσωμεν εἰτα τὰ διάφορα αὐτῆς συμπτώματα καὶ τέλος θὰ ἐκθέσωμεν τὰ κατὰ τὸν μηχανισμόν καὶ τὴν σκοπιμότητα αὐτῆς.

«Rubor, tumor cum calore et dolore» ἔλεγεν ὁ πολὺς Κέλσος τῆς παλαιότερας ἐποχῆς, ὅτι εἶναι ἡ φλεγμονή, συμφορησις δηλαδή καὶ ἐξοιδήσις μετὰ θερμότητος καὶ ἄλγους. Τὸν ὄρισμόν τούτον καὶ ἡμεῖς θὰ παραδεχθῶμεν, καθόσον βεβαίως προκρίεται περὶ τοῦ κλινικοῦ μέρους τῆς ἐν λόγῳ νοσηρῆς ἐπεξεργασίας.

Πάντες βεβαίως ἔχετε παρατηρήσει φλεγμαινοντα πόδα, εἴτε καὶ χεῖρα καὶ ἔχετε τηρήσει πιστὴν εἰκόνα τοῦ πράγματος ἐν τῷ νῦ ὅμῳ, οὕτως ὥστε νομίζομεν περιττὸν νὰ περιγράψωμεν τὴν μορφήν τῆς συμφορήσεως, ἐξοιδήσεως κ.λ.π. Τὸ τοιοῦτον θὰ ἦτο ἀλήθης ματαιοποιία.

Παραλίποντες ὄθεν τὴν τοιαύτην φροντίδα, θὰ ἀσχοληθῶμεν μετὰ τὴν ἐρμηνείαν τῶν συμπτωμάτων τούτων.

Καὶ πρῶτον πῶς τελεῖται ἡ συμφορησις; Προκαταβολικῶς δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν, ὅτι αὕτη εἶναι ἀπλοῦν κατ' ἀνάγκασιν φαινόμενον, κατωτέρω δὲ θὰ ἐξηγήσωμεν τί ἐγνωσοῦμεν διὰ τοῦ ὄρου τούτου. Ταύτης διακρίνουσι δύο στάδια· τὸ τῆς ἀγγειοδιαστολῆς καὶ τὸ τῆς στάσεως τοῦ αἵματος. Κατὰ τὸ πρῶτον στάδιον παρατηροῦμεν τὰ ἀγγεῖα νὰ διευρύνονται ἰσχυρῶς καὶ νὰ πληρῶνται αἵματος, ὅπερ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἔδει μετὰ μεγάλῃς ὀρυμνίας λόγῳ ἐλατιώσεως τῆς πιέσεως. Ἀφοῦ δὲ φθάσωσι ταῦτα, τὸ maximum τῆς διατάσεως, ἀκίνητους ἀποτόμως καὶ τότε τὸ αἷμα παύεται κυλινοῦμενον. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης εἰσερχόμεθα εἰς τὸ δεύ-

τερον στάδιον τῆς ἐπεραιώσεως: τὴν στάσιν τοῦ αἵματος.

Ἡ στάσις τοῦ αἵματος καθίσταται εὐεξήγητος, ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι κύριος παράγων τῆς κινήσεως αὐτοῦ κατὰ τὰ τριχοειδῆ εἶναι ἡ ἐλαστικότης τῶν προκειμένων ἀγγείων. Ταύτης ἀρθείσης, ἡ κίνησις τοῦ αἵματος παύεται.

Ἀμφότερα τὰ φαινόμενα ταῦτα, τόσοσιν τὸ πρῶτον, ὅσον καὶ τὸ δεύτερον εἶναι ἐπακόλουθα τῆς παραλύσεως τῶν τριχοειδῶν κατὰ τὸ ὕψος τῆς φλεγμονῆς. Καὶ εἰπομεν ἤδη, ὅτι ἡ τοιαύτη παραλύσις (ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας εἶναι ἡ συμφορησις) ἀποτελεῖ ἀπλοῦν κατ' ἀνάγκασιν φαινόμενον. Φερόμεθα κατ' ἀκολουθίαν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐξηγήσωμεν τί ἐστὶ φαινόμενον ἀντανακλαστικόν. Καὶ ἡ ἐπάντησις ἐπὶ τοῦ προκειμένου δύναται νὰ συνοψισθῇ οὕτως. Εἶναι ὁ τρόπος, καθ' ὃν ἐνεργεῖ τὸ νευρικὸν ἡμῶν σύστημα. Τρόπος ὁ ὁποῖος ἀπαιτεῖ τὴν μεσολάβησιν τριῶν παραγόντων ἤτοι: μιᾶς κεντρομόλου—αισθητικῆς ἰνῆς, ἐνός νευρικοῦ κέντρου καὶ μιᾶς κεντροφύγου—κινητικῆς. Τὰς ἰνᾶς ταύτας εὐρίσκομεν πορευομένας ἐν παντὶ νεύρῳ τοῦ σώματος, τὸ δὲ κέντρον εἴτε εἰς σημεῖον τι τῆς φαιῆς οὐσίας τοῦ ἐγκεφαλοσπονδιακοῦ ἄξονος, εἴτε εἰς περιφερικόν τι νευρικὸν γάγγλιον. Ἀθροίζοντες τὰ τρία ἀνωτέρω στοιχεῖα λαμβάνομεν τὸν περιήρημον νευρῶνα τῶν φυσιολόγων ἢ τὸ ἄλλως καλούμενον ἀντανακλαστικὸν τόξον. Ἴδοὺ δὲ καὶ πῶς λειτουργεῖ οὗτος. Ἡ αἰσθητικὴ δέχεται ἐντυπώσεις ἐκ τῆς περιφερείας καὶ μεταβιβάζει αὐτάς εἰς τὸ κέντρον, εἰς ὃ τελευτᾷ. Τὸ κέντρον τοῦτο διεγερόμενον θέτει εἰς κίνησιν τὴν ἐξ αὐτῶν πηγάζουσαν κινήτην ἰνᾶ, ἡ ὁποία ἀπολήγει κατὰ σειράν εἴτε εἰς γαυρμωτὴν τινα ἰνᾶ σκελετικοῦ μυῶς εἴτε εἰς λείον μῦν, τῶν σπλάγγνων. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας, τοῦ κέντρου εἶναι ἄλλοτ' ἄλλο, ἐξαρτώμενον ἐκαστοτε ἐκ τῆς φύσεως αὐτοῦ, ἂν δηλαδὴ εἶναι κινήτικόν ἢ ἂν εἶναι ἀνασταλτικόν τῶν κινήσεων. Καὶ εἰς τὰς περισσοτέρας μὲν περιπτώσεις ἐπέρχεται σύσπασις τοῦ ἀντιστοιχοῦ μυῶς, ἐπάρχουσιν ὅμως καὶ περιπτώσεις, καθ' ἃς ἀντὶ συσπάσεως ἐπέρχεται χάλασις, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Τὰ πράγματα ταῦτα συμβαίνουσιν ἀπαραλλάκτως καὶ εἰς τὸ τηλεφῶνον, ὅθεν ἐνεπνεύσθησαν καὶ τὴν παρομοίωσιν οἱ φυσιολόγοι.

Ἡ στάσις τοῦ αἵματος εἰς τὰ τριχοειδῆ ἔχει ὡς ἄμεσον ἀποτέλεσμα τὴν διαπίδησιν, τὴν ἐξοδὸν δηλαδή ἐκ τῶν ἀγγείων ἐμμόρφων καὶ ἀμόρφων στοιχείων τοῦ αἵματος. Καὶ τὰ μὲν ἐμμορφα στοιχεῖα ἐκπροσωποῦσι λευκὰ αἰμοσφαίρια, τὰ δὲ ἀμορφα πλάσμα τοῦ αἵματος. Ἀμφότερα, ἅμα τῇ ἐξόδῳ των ἐκ τῶν ἀγγείων, πληροῦσιν εἴτε ὀρογόνον τινα κοιλότητα τοῦ σώματος, ἢ τὰ μεταξὺ τῶν βροχιδίων τοῦ συνδετικοῦ ἰστού μεσολαβοῦντα μικρὰ χωρία, ἀνάλογως τοῦ τόπου, καθ' ὃν ἐδράζεται ἡ φλεγμονή. Ὅποια τις ἦδῃ ἡ μορφολογικὴ σύστασις τοῦ ἐξιδρώματος; Τὰ ἀμορφα στοιχεῖα αὐτοῦ εἰσὶν ἄλλοτ' ἄλλα τὸ ποιόν, ἐξαρτώμενα, ὡς θὰ εἶδωμεν παρακατιόντες, ἐκ τῆς ἐντάσεως τοῦ φλογιστικοῦ φαινομένου. Καὶ λοιπὸν ὅτε μὲν ἐξαγειοῦται μόνον ὀρός, ὅτε δὲ βλέννη, ὅτε δὲ χυλός, ὅτε δὲ τὸ ἐξίδρωμα δύναται νὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ λεπτότατα ἰνᾶδια καὶ τότε καλεῖται ἰνιδώδες. Εἰς ἄλλας πάλιν περιπτώσεις τὸ ἐξίδρωμα εἶναι μικτόν καὶ τότε θὰ εἶναι ἡ ὀροεινιδώδες ἢ ὀροβλεννώδες κ.λ.π. Πρὸς ταῦτα ὑπάρχει καὶ τὸ πυώδες ἐξίδρωμα. Ἡ ποικιλία αὕτη τῶν ἐξιδρωμάτων ὀφείλεται τὸ μὲν εἰς τὸ εἶδος τοῦ φλεγμαινοντος ἰστού, τὸ δὲ εἰς τὴν τοξικὴν δύναμιν τοῦ προσβάλλοντος μικροβίου.

Τὰ δὲ ἐμμορφα στοιχεῖα τοῦ ἐξιδρώματος εἶναι

ποικίλα λευκοκύτταρα, άτινα, αναλόγως της λειτουργίας των κατατάσσονται εις δύο κατηγορίας, την των μικροφάγων και την των μακροφάγων. Είς την πρώτην κατηγορίαν υπάγονται όσα φαγοκύτταρα λόγω της μικρότητος αυτών δεν δύνανται εμψη μικρά μικρόβια και ξένα στερεά σώματα να καταστρέψωσιν, εις δε την δευτέραν όσα φαγοκύτταρα έχουνσιν αναλάβει την καταστροφήν των μειζόνων μικροβίων και άλλων ξένων στερεών υοσίδων.

Εκ των μέχρι τοπιδε τεθέντων έπαρκώς νομίζομεν εξηγούνται τα της φλεγμονής συμπτώματα. Και δη ή μόν συμφορήσις όφείλεται εις την συμφορήσιν των άγγειων, λόγω παραλύσεως, ή εξοιδώσεως εις την άφθονίαν του συρρέσαντος αίματος, ή θερμότης εις τδ αυτό αίτιον, τδ δε άλλος εις την μηχανικήν πίεσιν την όποιαν έξασκει τδ εξέιδρωμα επί των παρακειμένων νευρικών κλώνων και κλωνίων, και ήδη ως εξετάσομεν τα κατά τόν μηχανισμόν και την σκοπιμότητα της φλεγμονής.

Εποκειν άνωτέρω, προκειμένου περί της κλινικής εικόνας του φλογιστικού φαινομένου, ότι ή φλεγμονή είναι συμφορήσις, εξέοιδωσις κ.λ.π. Έθέσομεν δηλαδή τόν όρισμόν αυτής υπό κλινικήν έποψιν. "Εδν πρόκειται να εξετάσομεν την φλεγμονήν υπό την έποψιν της φυσιολογικής παθολογίας, δ δε όρισμός τόν όποιον θά θέσομεν υπό την έννοιαν αυτήν έχει ως άκοιούτως: Η φλεγμονή είναι σύνθετος άνανακλαστικός φαινόμενον άποσιωπούν την άμυνάν του οργανισμού κατά παντός μηχανικού ή τελικού παράγοντος, τεινόντος να έπιφέρει διαταράχας έν τη ίσοροπία αυτού.

Γνωστόν βεβαίως τυγχάνει, ότι αι διάφοροι κοιλότητες του ήμετέρου οργανισμού ξενίζουσι ποικίλιαν μικροβίαν. Με θυραν είσόδου τδ στόμα και τας χόαντας της ρινός και με πορείς και θερπτικά στοιχεία: υδωρ, τροφή, άτμοσφαιρικών άερα, κω θέρψασαν οι μικροοργανισμοί ούτοι να εισέλθωσιν εις την κοιλότητα του στομάχου και των έντέρων, του λάρυγγος και των βρόγχων και να προσκολληθώσιν επί των επιθηλίων αυτών. Επίσης πάντες γνωρίζομεν, ότι έτερα μικρόβια έφισυγάζονται εις τα μεταξύ των βροχίδων του συνδετικού ιστού. έποδορείου ή ύποβλεννογονίου σμικρότατα χωρία, ως επίσης ούδένα λαμβάνει, ότι δύναμεθα να άνεύρωμεν μικρόβια και έντος αυτών τών όργανών του σώματος.

Και τα μόν και τα δε εύκαιρίαν έπιζητούνσιν όπως προσβάλλωσι τα κύτταρα του επιθηλίου. "Όταν δε αυτή ήθελε παρουσιασθή, όταν δηλαδή ή ύψηροτική κατάσταση της άτμοσφαιρας αύξηθείσα ήθελε κρατύνει την ισχύν των, τότε εκκρίνουσι τας τοξίννας δι' όν βάλλουσι κατά των κυττάρων του επιθηλίου. Αμέσως τότε παρατηρούμεν την έπιφάνειαν αυτού διαβρεχομένην υπό όρρώδους ήγρου" είναι τδ όρρώδες εξέιδρωμα. Τι συνέβη; Μεταξύ των επιθηλιακών κυττάρων κείνται οι άκρμώνες των αισθητικών νύδρων. Τα νύδρα ταύτα διεγερθέντα υπό των τοξινών μεταβιβάζουσιν άκαριαίας την έντύπωσιν εις τδ περιφερικόν κέντρον των άγγειοδιασταλτικών νύδρων του όργάνου, είδοποιούσιν αυτό περί του κινδύνου. Έκ της φυσιολογίας γνωσκομεν είδη, ότι τδ προκείμενον κέντρον όρβ άνατολικώς επί του άγγειοσυσταλτικού, παραλόν την ένέργειαν αυτού. Τουτό έγένετο και έν τη προκειμένη περιπτώσει. Παραλύσαντος του συστοίχου άγγειοσυσταλτικού γαγγλιακού κέντρον, αύξειαι δ τόνος των μικρών άγγείων και ταύτα διεσπινόμενα καθηκτικώς πληροδύται αίματος. Έάν δια του μικροσκοπίου ήτη παρατηρήσομεν εις τδ έσωτερικόν διεσπινόμενον τινός τριχοειδούς, θά είδωμεν, ότι τα μόν έρυθρά αίμοσφαιρία κείνται εις τδ κέντρον, τα

δε λευκά εις την περιφέρειαν προσεκολλημένα επί των τοιχωμάτων. Η τοιαύτη θέσις άμφοτέρων όφείλεται εις τδ είδικόν βάρος έκάστου.

Αλλ' όμως ή όρασις των τοξινών δεν περιορίζεται μέχρις της άγγειοδιαστολής. Έξασκοϋσιν αυτού επίδρασιν και επί των πλακωδών κυττάρων του επιθηλίου, συστέλλουσιν τδ πρωτόπλασμα αυτών.

Τδ άποτέλεσμα της συστολής ταύτης είναι ενόνητον. Κατά τας γωνίας έπαφής των κυττάρων τούτων θά δημιουργηθώσιν όπαι, τδ γνωστά στόματα των τριχοειδών δια των όποιων θά εκκρήη προς τδ έξω τδ πλάσμα του αίματος. και ιδού πώς έρμηνεύεται ή διαβροχή του επιθηλίου υπό όρρώδους εκκρίματος. Δια των αυτών στόματων θά εξέλθωσι κατόπιν και τα λευκοκύτταρα. Επί την έξοδον των τελευταίων έπενεργεί ιδίως δ θερμικός λόγος χημωτρόπικος, χημική, δηλαδή, συγγένεια των μικροβίων προς τα λευκοκύτταρα, ως έκ της όποιας έλκόμενα ταύτα σύρονται προς τα έξω των άγγείων δια των στόματων. Παρατηρούμεν έπομένως, ότι τδ αυτό όπαιον δια του όποιου οι μικροοργανισμοί προσέβαλον τα κύτταρα έχρησιμευσε προς καταστροφήν των. Διότι δ εκχυμωθεις όρρός και τα εξέλθοντα λευκοκύτταρα είναι οι άρρωστοί φοροφοί του όργανισμου, ούτως θά πυλαίσωσιν έπιμότως κατά των μικροβίων!

Τί μέσα θά διαθέσωσι προς τούτο; Διδάσκει ήμās ή φυσιολογία, ότι δ όρρός του αίματος χάρις εις ούσιαν τινα την όποιαν έγκλείαι, και την όσιαν άλεξίνην καλούμεν, έπιδρά τούτως επί των μικροβίων διαλύων αυτά. Επίσης, ότι τα φαγοκύτταρα είναι πεπρωκισμένα υπό μικροβιολυτικών δυναμειων. Ταύτα δηλαδή δύνανται να συλλάβωσι τα μικρόβια δια προσεκολλών του πρωτοπλάσματος, να τδ σύρωσιν προς έαυτά και να διαλύσωσιν. Συγχρόνως δι' ούσίας τινος την όποιον εκκρίνουσι, της άντιτοξίνης, να εξουδετέρώσωσι τας τοξίννας των μικροβίων.

Παρατηρείται δε, ότι εις περιπτώσιν, καθ' ήν μόνος δ όρρός είναι ικανός να φονεύη τδ μικρόβιον δια της άλεξίνης, λευκοκύτταρα εκ των άγγείων δεν έξέρχονται. Και τοιαύτη είναι ή περιπτώσις της καταρροϊκής όφθαλμίας, του ρινοϊκού και έντερικού κατάρρου κ.λ.π. φλεγμοναι αυται της άπλουστερας μορφής. Τα λευκοκύτταρα έν τώ μεταξύ παραμένουσιν έν έφεδρεία. Ταύτα θά κατέλθωσιν εις τόν άγώνα, όταν ή μικροβιολυτική ένέργεια του όρρου άποδείχθη άτελέσφορος. Έντιούθεν εξαγομεν, ότι δ οργανισμός ποιείται χρήσιν των δυνάμεων αυτών κατά τόν λόγον ισχύος του προσβάλλοντος αντιπάλου. Και εις μόν τας πλείους των περιπτώσεων αι ήνωμένοι δυνάμεις του όρρου και των λευκοκυττάρων: άλεξίνη και άντιτοξίνη κατορθούσι να εξουδετέρώσι τόν έχθρόν. Ένίοτε όμως συμβαίνει τδ έναντίον, και τότε παριστάμεθα εις την άδιόκοπον άπώλειαν των ήμετέρων του ενός πλείοντος κατόπιν του άλλου. Είς την περίστασιν ταύτην δ οργανισμός σπεύδει να έπανορθώση τας άπωλειαις, άποστέλλων νέους μαχητάς εις τδ θέατρον του πολέμου. Άν δε και ούτοι έπιστώσιν την αυτην τύχην, τότε σπεύδει εις έτερον μέσον άμύνης, άκκοκόντως άποτελεσματικόν, εις την έντόπισιν δηλαδή του πεδίου της μάχης. Κατασκευάζει όθεν εκ των ενόντων άφοριστικήν μεμβράνην εις σχήμα κύστεως έντος της όποιας έγκλείει τόν έχθρόν, άπαγορεύει ούτω την πρόοδον προς τούς υμεις ιστούς.

Η κύστις αυτή, ή όποια επενδύεται και ύπενδύεται υπό πλείονων στοιχείων λευκοκυττάρων είναι ή συνήθης κύστις των άποστημάτων. Έντος ταύτης θά άνετύρωμεν τα λείψανα του πολέμου νεκρά και ζώντα, λευκοκύτταρα μετά μικροβίων, έτι δε πλήθος

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΗ

Α.

Πρό τινων ήμερών, εύρισκόμενος έν τινι φιλικώ οικώ, είδον επί του γραφείου του φίλου περιοδικόν τι έπιγραφόμενον «Έλλ. Έπιθεώρησις» του μηνός Φεβρουαρίου. Έν ώ παρατηρήσιν τδ περιεχόμενον τούτου, μοι έπέστησε την προσοχήν ο φίλος εις τδ έν σελ. 103 λεγόμενα υπό του κ. Χατζοπούλου. Ηπόρησα άναγνούς ταύτα, πώς άνήρ λόγιος, οίος δ κ. Χατζοπούλος, εκφέρει κρίσεις περί χριστιανισμού τελείως πεπλανημένεσ και άνακριβείς. Ο κ. Χατζοπούλος φίνεται άνήρ πολυμαθής και πολυγραφώτατος, ασχολούμενος όμως περί τόν σοσιαλισμόν, και προσπαθών να συμβιάση τας τούτου πολυχιδείς και άνεπαρκείους άρχάς και θεωρίας, δεν έσχε δυστυχώς τόν κατάλληλον χρόνον ν' άτχοληθίη και περί τόν χριστιανισμόν, τόν όποιον γινώσκει, όσον και τόν βουδισμόν.

Εσφαλμένη και άδικος κρίσις

Άκούσατε λοιπόν τί φρονεί και διδάσκει περί χριστιανισμού έν σχέσει προς την γυναίκα. Μεταξύ άλλων είκοσιλογιών και άπραγματοποίητων θεωριών, συνήθων εις τούς όπαδούς του άεροβκτουίντος σοσιαλισμού, του πολεμιστου ύπούλωις τόν χριστιανισμόν, ως και πάσαν έν γένει θρησκείαν (διότι τδ ψεύδος άείποτα πολεμεί και διαστρέφει την άλλθειαν), λέγει έν τη συνεντεύξει του τδ εξής άναληθέστατα: «Έκείνος που κατεδίωξε μέ τυφλήν λύσσαν την γυναίκα, είχε ο χριστιανισμός». (Έλλ. Έπιθ. σελ. 103). Ω μοσαι και λόγοι και Άθηναί, ούτοι σοφοί και πολυδύμους άνδρες έν τοις κόλποις ύμών έν άφθονία τρέφετε! Ο χριστιανισμός πολέμιος και περιφρονητής της γυναίκας! Ο χριστιανισμός, ή θρησκεία της άγάπης και της ισότητος, της φιλανθρωπίας και αδελφότητος, της άλληλεγγύης και φιλαλληλίας, έχθρός και διώκτης της γυναικείας φύσεως!! Άναγνούς την ψευδή ταύτην και άβάσιμον έλωσ κρίσιν, ήρώτησα τόν ύποδειξαντά μοι φίλον, ήμεις τί φρονείτε περί τούτου; Άληθείη ο κ. Χατζοπούλος, γράφων ταύτα ή πλανήτα; ο φίλος, φιλόλογος όν και καθηγητής, άπήντησε λίαν όρθως ως εξής: "Ότι ο Χριστός ύψωσε την γυναίκα, εις ήν σήμερα εύρίσκειται θέσιν, είχε γνωστόν και εις αυτά τα παιδιά. Αμφιβάλλω δε, άν δεν όμολογούσι τούτο και αυτοί οι άπιστοι οι πολεμήσαντες τόν χριστιανισμόν.

Και έν τούτοις, άπήντησα εις τόν φίλον μου, δεν αισχύνονται οι παρ' ήμιν πολέμιοι του χριστιανισμού να διασπείρωσι τοιαύτας ψευδείς και άνυποστάτους ιδέας παρ' τή λαώ,

τοξινών και άντιτοξίνης, όν τδ άθροισμα με μίαν λέξιν λέγεται πύον και πώς τις βεβαίως έννοεί ήδη την δηλητηριώδη αυτού ένέργειαν. Η μορφή της φλεγμονής, ή όποια έχει ως κύριον χαρακτήρα την έμπύσην καλείται πυώδης. Έπειδή όμως δ λόγος περί πύον, άκουσίως φερόμεθα εις την άνάγκην να είτωμεν και πώς ή φλεγμονή τερματίζεται.

Λοιπόν, όσάκις τα μικρόβια είναι άσθενή και έλάτιστα τδ φονευθέντα υπό του όρρου, άπορροφάται τδ τελευταίον και ή φλεγμονή άποσβένεται. Ούτως περατούνται αι έλαφραί όρρώσεις φλεγμοναι των άρθρώσεων και των σπλαγγχικών κοιλοτήτων. "Ότε δε ταύτα είσιν άρθωνα, και τδ εξέιδρωμα πλείστον, τότε συνήθως ή φλεγμονή άπολήγει εις διαπίσην. Έπειδή δε τδ πύον είναι δηλητηριώδες, ως είκομεν, ή φύσις δημιουργεί την άσφαλστικήν κύστιν έν τη όποια έγκλείει αυτό. Σχάζοντας είτα ήμεις την κύστιν προς τδ έξω, θέτομεν πέρας εις την φλεγμονήν. Τοιαύτη είναι περίπου ή περιπτώσις της πυώδους πλευρίτιδος. Άν όμως δια τόν ένα ή τόν άλλον λόγον τδ άπόστημα σχασθή προς τα έξω, τότε αι τοξίναι θά κύκλοφορήσωσιν έν τώ οργανισμώ προκαλούσαι τοιουτοτρόπως καθολικήν μόλυνσιν. Έν τη κρίσει αυτή στιγμή δ οργανισμός προσφεύγει εις τδ τελευταίον αυτό καταφυγήν, την τελευταίαν δύναμιν, ήτις τώ άπομένει τόν πυρέτρον. Άν δια της ύψηλης θερμοκρασίας, την όποιαν θά αναπτύξη, κατορθώση να φονεύση τδ μικρόβια και διαλύση τας τοξίννας των, τότε θά εξέλθη νικητής εκ της πάλης, άλλως θά ύποκύψη.

Επισκοπούντες ήδη τδ μέγχι τοϋδε λεγθέντα, εξαγομεν, ότι κύριος σκοπός της φλεγμονής είναι ή άμυνα του οργανισμού κατά παντός νοσηρού παράγοντος. Λαμβάνοντες ως βέβαιον τδ εξαγόμενον τούτο, εύκόλως έρμηνεύομεν, διατί λιμνάζει τδ αίμα επί φλεγμονής και διατί προστρέχουσιν τα λευκοκύτταρα, έπίσης διατί γειτονικά λεμφογάγγλια εύρίσκονται έν οργανισμώ. Φανερόν, ότι ή μόν άκνησία του αίματος άποβλέπει, όπως μη μεταδοθή τδ μόλυσμα, ή δε θερμότης, όπως ένισχύση τδ έργον των άντιτοξινών, εξασθενούσα δια της καύσεως την ισχύν των τοξινών. Τέλος έντονος λειτουργία των λευκικών γαγγλίων ούδεν έτερον μαρτυρεί, ειμή συνετήν πρόδοιν της φύσεως, όπως δημιουργήση κολλούς μαχητάς. Έν ένι λόγω πάντα τδ επί της φλεγμονής παρατηρούμενα εις ένα και τόν αυτόν σκοπόν τεινούσιν, δηλ πώς να περιώσωσι την ζωήν του οργανισμού.

ΚΩΝ. Μ. ΠΕΤΡΟΛΕΚΑΣ

ΤΙ ΣΟΥ ΣΤΕΡΝΩ

Με τδ κώμα σου στέρω
τους άμέτηχτους πόνοους
σου για σένα αισθανότουν
ή καρδιά μου από χρόνους

Κι' άν τδ βλέμμα σου ρίξης
στο κατάλευκο άφρό του
του πιστού έρασή σου
θέ να βρή; τδ παλμό του

σου σε σένα θά στέρω
ή καρδιά μου ή θλιμένη
εις τόν κόσμο όσο ίσηση
ω!! ψυχή λαιρεμένη!!

Ζάκυνθος

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΑΛΟΥΤΣΗΣ

και μάλιστα να υιοθετώνται αυται και να δημοσιεύονται εις περιοδικόν, εκδιδόμενον παρά λογίας και διαπρεπούς γυναικός, ήτις ύμνους μόνον και αδιάκοπον ευγνωμοσύνην έπρεπε να εκδηλοι και δημοσιεύη εν τῷ σπουδαίῳ ἄλλως περιοδικῷ της εις τὸν Σωτήρα Χριστόν, τὸν πολυύμνητον ιδρυτὴν και ἀρχηγὸν τοῦ χριστιανισμοῦ, ἕστις μυριοτρόπως διὰ τῆς φιλανθρωποῦ διδασκαλίας του εὐηργέτησε κατ' ἐξοχὴν τὴν παρὰ πάντων τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν περιφρονηθεῖσαν και ἐξευτελισθεῖσαν γυναίκα, ὡς ἡ ιστορία πασιφανῶς μαρτυρεῖ. Ἀνύψωσε δ' αὐτὴν εις τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῆ θέσιν, καταστήσας ισότιμον τῷ ἀνδρὶ, ὑπὸ τὴν ἀγέρωχον πτέρναν τοῦ ὁποίου ἐσφράδαζεν ἐπὶ μακροῦς αἰῶνας και σφραδάζει ἔτι δυστυχῶς παρὰ τοῖς ἔθνεσι, τοῖς μὴ εἰδούσι τὸν Χριστόν, και μὴ φωτισθεῖσιν ὑπὸ τοῦ εὐαγγελικοῦ φωτός, ὅπερ καταυγάζει τὰ χριστιανικὰ και πεπολιτισμένα ἔθνη.

«Πάντες ὑμεῖς ἀδελφοὶ ἐστε»

Ἴνα ἐλέγξωμεν τὸ σαθρὸν και ἀνυπόστατον τῆς χατζοπουλείου ταύτης δοξασίας και αὐτόχρημα διαβολῆς, ἀρκεῖ νὰ μάθωμεν τί διδάσκει τὸ Εὐαγγέλιον περὶ γυναικός, και πῶς περὶ αὐτῆς ἀποφκίνονται οἱ θεοὶ Ἀπόστολοι, οἱ κήρυκες και διχδῶται τοῦ σωσικῶς χριστιανισμοῦ. Μαρτυρεῖ τῇ ἀληθείᾳ παχυλὴν ἀγνοίαν τῶν χριστιανικῶν δογμάτων και τοῦ εὐαγγελικοῦ πνεύματος, ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν λεγόντων, ὅτι ὁ χριστιανισμὸς κατεδίωξε τὴν γυναίκα, και μάλιστα ἀμὲ τυφλὴν λύσσαν» κατὰ τοὺς τυφλωττόντας ἀληθῶς και λυσσωδῶς τὸν χριστιανισμὸν πολεμοῦντας σοσιαλιστὰς και λοιποὺς ὑλόφρονας και ἀθρησκούς. Δὲν ἦτο ποτὲ δυνατὸν, οὔτε συναδὸν πρὸς τὰς φιλανθρωποὺς ἀρχὰς του νὰ καταδιώξη και περιφρονήσῃ τὴν γυναίκα ὁ χριστιανισμὸς, τοῦ ὁποίου ὁ θεὸς ιδρυτὴς και νομοθέτης συνέστησεν ὡς κύριον γνώρισμα τῶν ὁπαδῶν του τὴν πρὸς πάντας τοὺς ἀνθρώπους ἀγάπην, και πρὸς αὐτοὺς ἔτι τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν, και ἐκήρυξε πάντας τοὺς εις αὐτὸν πιστεύοντας φίλους και ἀδελφούς, ὑπὲρ ὧν ἐθυσίασε και αὐτὴν τὴν ζωὴν του. «Μεῖζονα ταύτης ἀγάπην, ἔλεγεν ὁ Σωτὴρ, οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῆ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ· ἡμεῖς φίλοι μου ἐστέ, ἐὰν ποιῆτε ὅσα ἐγὼ ἐντέλλομαι ἡμῖν». Συνεχῶς δὲ ἐκήρυττε και ἐπέβλεπεν εις πάντας τὴν ἀγάπην. «Ἀγαπάτε ἀλλήλους—καθὼς ἠγάπησα ἡμᾶς, ἵνα και ἡμεῖς ἀγαπάτε ἀλλήλους.—Πάντες ἡμεῖς ἀδελφοὶ ἐστε» (Ἰωάν. 15, 13. και Ματθ. 23, 8).

Ὁ συνιστῶν λοιπὸν εις πάντας ἀμοιβαίαν ἀγάπην και ἀδελφικὴν συμπνοίαν, ὁ θεῶν τὴν γυναίκα ὡς και τὸν ἀνδρα πλάσματα και τέκνα τοῦ αὐτοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς ἠδύνατο νὰ

μισήσῃ και διώξῃ τὴν γυναίκα, τὴν ἀποτελοῦσαν τὴν προσφιλεῖ και ἀχώριστον τοῦ ἀνδρός σύντροφον; «Ὁ ποιήσας ἀπ' ἀρχῆς, (διδάσκει ὁ φιλάνθρωπος λυτρωτῆς) ἄρσεν και θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς... Ὁ οὖν ὁ Θεὸς συνέζευξεν, ἀνθρωπος μὴ χωριζέτω». Ὁ χριστιανισμὸς ἄρα, ὁ στηριζόμενος ἐπὶ τῶν θείων ῥημάτων τοῦ Ἰησοῦ και ἀκολουθῶν ἀπαρεγκλίτως τὰ σωτηριῶδη αὐτοῦ παραγγέλματα κατ' οὐδένα τρόπον ἠδύνατο νὰ φανῆ διώκτης και περιφρονητῆς τῆς γυναικός, ὡς οἱ ἀγνοοῦντες τὸν χριστιανισμὸν διαληροῦσιν. Ὁ τοῦ κόσμου Σωτὴρ και εὐεργέτης, ὡς ἔχων ἀνεξάντλητον τὴν πρὸς πάντας ἀγάπην και συμπάθειαν, ἵνα διδάξῃ και ἡμᾶς, ὅτι ἀφείλομεν ν' ἀγαπῶμεν πάντα ἀνθρώπον και συγχωρῶμεν τοῖς πταίοισιν ἡμῖν, ἐδέχετο συμπαθῶς και αὐτὰς ἔτι τὰς ἀμαρτωλὰς γυναίκας, τὰς ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων περιφρονοῦμενας, και ἀπεκάλει θυγατέρας· «Θάρσει θυγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε» πορεύου εις εἰρήνην.—Πορεύου και μηκέτι ἀμαρτανε», εἶπεν εις τὴν περιδεῆ γυναίκα, ἣν ἐμελλον νὰ λιθοβολήσωσιν οἱ Ἰουδαῖοι, ὡς μοιχαλίδα. Ὑπερήσπισε ταύτην ὁ φιλάνθρωπος, και ἀφώπλισε τοὺς κατηγοροὺς αὐτῆς διὰ τῆς φιλανθρωποῦ και θαυμασίας ἀπαντήσεώς του· «Ὁ ἀναμάρτητος ὑμῶν πρῶτος τὸν λίθον ἐπ' αὐτῆ βαλέτω» (Ἰωάν.).

Ὑψωσε και ἐτίμησε τὴν γυναίκα

Τίς ἄλλος τῷ ὄντι ἐξ ὅλων τῶν νομοθετῶν και θρησκευτικῶν ἀρχηγῶν, τῶν κατὰ καιροὺς ἀναφκνέντων, τίς ἄλλος πλειότερον τοῦ φιλανθρωποῦ Σωτῆρος προῦνόησε πρὸς βελτίωσιν και ἀνύψωσιν τῆς γυναικός, και τίς ἄλλος ἠγάπησεν, ἐτίμησε και ἐξηυγένισε τὴν μέχρι τότε καταπεφρονημένην και δούλην τοῦ ἀνδρός θεωρουμένην γυναίκα; Ἐκεῖνος μόνον συνεπάθησεν αὐτῆ και εὐηργέτησε πολυτρόπως, ὅστις παρεῖχεν διαφιλῶς τὰς εὐεργεσίας αὐτοῦ εις πάντα ἐν γένει ἀδύνατον και πάσχοντα, και εις αὐτοὺς ἔτι τοὺς μικροὺς και τεταπεινωμένους, οὓς οἱ πολλοὶ περιεφρόνουν και ἐζηυτέλιζον διὰ τὴν πενίαν και ἀμάθειάν των. Ἐκεῖνος, οὗ ἡ συμπάθεια και ἡ φιλανθρωπία ἦτο ἀνεξάντλητος και διαρκής, ἐκάλει ἀδελφούς του τοὺς τοιοῦτους και περιέθαλπεν ὡς φίλους και οἰκείους. «Ὁρᾶτε, ἔλεγε, μὴ καταφρονήσῃτε ἐνός τῶν μικρῶν τούτων... Οὐκ ἔστι θέλημα ἐμπροσθεν τοῦ Πατρὸς ὑμῶν τοῦ ἐν οὐρανοῖς, ἵνα ἀπόλυται εις τῶν μικρῶν τούτων» Ματθ. 18, 10), Ἐκεῖνος λοιπὸν, ὅστις και αὐτοὺς τοὺς ἀπερριμένους και εὐτελεῖς φαινομένους ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων ἐκάλει τέκνα Θεοῦ, ἀπολαύοντα τῆς εὐνοίας και προστασίας αὐτοῦ, ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ περιφρονήσῃ τὴν γυναίκα, τὴν ὁποίαν ἐθεράπευε πάσχουσαν, ἐπαρηγόρει θλιβομένην, συνεπάθει

και συνεχῶρει ἀμαρτάνουσαν, ἐδίδασκε και ἐνουθετεῖ πταιούσαν, και τέλος πολυειδῶς και πολλαχῶς ὑπεστήριζεν αὐτὴν και εὐηργέτει, ἀμείβων και βραβεύων τὴν εις αὐτὸν πίστιν αὐτῆς και ἀφοσίωσιν;

Ἡ πρὸς τὸν Σωτήρα ἀφοσίωσις τῶν γυναικῶν

«Και γυναῖκες τινες, λέγει ὁ Εὐαγγελιστῆς Λουκάς, αἱ ἦσαν τεθεραπευμέναι ἀπὸ πνευμάτων πονηρῶν και ἀσθενειῶν, και Ἰωάννα γυνὴ Χουζᾶ, ἐπιτρόπου Ἡρώδου, και Σουσάννα, και ἕτεραι πολλαί, αἵτινες διηκόνουν αὐτῷ ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων αὐταῖς» (Λουκ. 8, 3). «Ἦσαν δὲ και γυναῖκες ἀπὸ μακρόθεν θεωροῦσαι, ἐν αἷς ἦν και Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, και Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου τοῦ μικροῦ και Ἰωσὴ μήτηρ, και Σαλώμη, αἱ και ὅτε ἦν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ ἠκολούθουν αὐτῷ, και διηκόνουν αὐτῷ, και ἄλλαι πολλαί αἱ συναναβῆσαι αὐτῷ εις Ἱερουσόλυμα» (Μάρκ. 15, 40). Τοιαύτην λοιπὸν ἀγάπην και ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν εὐεργέτην Χριστόν, ἣν ἐδείκνυον αἱ ἀκολουθοῦσαι γυναῖκες, αἵτινες ὑπηρετοῦν αὐτὸν πιστῶς, συνώδευον προθύμως, ἐδαπάνων ἐξ ἰδίων δι' αὐτὸν και τοὺς μαθητὰς του, ἐθρήνουν και ἔκλαιον διὰ τὸν ἐκούσιον θάνατόν του, ἠτοίμαζον ἀρώματα και μῦρα διὰ τὸν ἐνταφιασμὸν του, ἦτο δυνατὸν νὰ παρίδῃ ὁ εὐσυμπάθητος Ἰησοῦς, και κηρυχθῆ πολέμιος τῶν λα-

τρευουσῶν αὐτὸν γυναικῶν, αἵτινες ἀντεπροσώπευον κατὰ τινὰ τρόπον ὁλόκληρον τὸ γυναικεῖον φύλον;

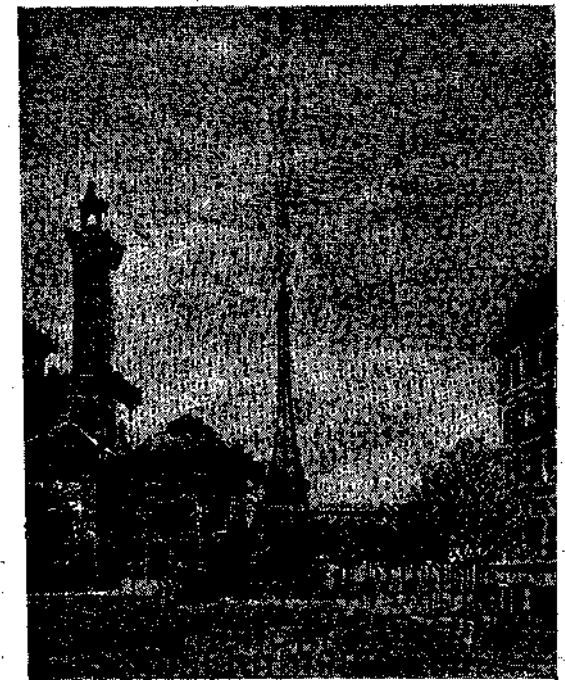
Και τινὰ ἄλλην ἐναργεστέραν ἀπόδειξιν και βεβαίωσιν τῆς πρὸς τὴν γυναίκα ἀγάπης και συμπαθείας τοῦ ἀναμάρτητου Ἰησοῦ θέλομεν ἀπὸ τὸ μέγα γεγονός τῆς ἐμφανίσεώς του μετὰ τὴν Ἀνάστασιν κατὰ πρῶτον εις τὰς γυναῖκας, τὰς περὶ τὸν τάφον θρηνοῦσας; Βαβαὶ τῆς τιμῆς! ἐπιφωνεῖ ἐκθαμβος ὁ τοῦ χριστιανισμοῦ περιφανὴς διδάσκαλος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος· «Βαβαὶ τῆς τιμῆς, ἥς τὸ γυναικεῖον γένος ἠξίωται! Τοῦτο γὰρ πρῶτον και πρὸ τῶν Ἀποστόλων αὐτῶν τῆς θέας τοῦ Ἀναστάσαντος ἀπήλαυσε», Δὲν εἶνε τοῦτο ἀρκούσα ἀπόδειξις τῆς ἰδιαζούσης εὐνοίας και τιμῆς τοῦ Σωτῆρος πρὸς τὴν τῶς ἀσημον και τεταπεινωμένην γυναίκα παρὰ πάσαις ταῖς ἄλλαις θρησκείαις, και παρ' ἅπασιν τοῖς λοιποῖς ἔθνεσι, και ἐν αὐτῷ ἔτι τῷ φιλοσοφοῦντι Ἑλληνικῷ ἔθνει; ὅπερ ἐθεώρει αὐτὴν ὑποδεεστέραν και δούλην τοῦ ἀνδρός, καθὼς και σήμερον τοιαύτη θεωρεῖται παρὰ πάντων τῶν μὴ χριστιανικῶν ἐθνῶν, τῶν μὴ καταυγασθέντων ὑπὸ τοῦ εὐαγγελικοῦ φωτός, και συνεπῶς στερουμένων τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ; Τί πρὸς ταῦτα θ' ἀντιτάξῃ ὁ ἐλλόγιμος κ. Χατζόπουλος, ὁ ἐλκφρᾷ τῇ διανοίᾳ ἐκστομίσας τὴν κατὰ τοῦ σωσικῶς χριστιανισμοῦ ἀδικον ὕβριν και διαβολὴν; (Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΤΙΚΑΤΟΠΤΡΙΣΜΟΣ

Ἴδου πῶς περιέγραψεν τὸν ἀντικατοπτρισμὸν τοῦτον ὁ Φλαμμαριῶν.

«Ὁ καιρὸς ἦτο διαυγῆς και ὁ ἥλιος λαμπερός. Δίφνης δὲ παρατηρήθη, ὅτι ὁ πύργος τοῦ Ἐἰφελ ἦτο διπλοῦς, ὑπερκείμενος ὁ εις τοῦ ἄλλου κατακορυφῶς και ἀντιστροφῶς. Ὁ δεῦτερος δηλαδὴ, ὁ φανταστικὸς, διηυθύνετο ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἄξονος, τοιούτων ἢ δευτέρα εἰκὼν ὅλως φρονικῶ ἀντιστραμμένη, ὡς παρίσθησιον ἢ ἐναντι εἰκὼν, ἦτο καθαροτάτη και εὐδιάκριτος, ὅπως ὥστε διεκρίνοντο ἅπαντα τὰ σημεῖα. Ἡ κορυφὴ ἐπίσης μετὰ τοῦ θόλου καθαροτάτη. Τὸ δεῦτερον διαμέρισμα διεκρίνετο ἐπίσης ἀκριτὰ καλῶς, τὸ δὲ τρίτον ὀλιγώτερον τοῦ δευτέρου, τῆς βάσεως ἀπολυμένης ἐντὸς ἀχλὺς.

Ὀλίγον ὀπισθεν τοῦ πραγματικοῦ πύργου ἀνωθι τοῦ Πεδίου τοῦ Ἄρεως διεκρίνετο, ἰδίως δεξιόθεν, νέφος χαμηλόν, ἐδρεῖον εις τὸ ὕψος τοῦ μέσου ὕψους τοῦ πύργου, λαμπερὸν ὡς ὁ ἄργυρος. Ὁ ἀντικατοπτρισμὸς οὗτος διήρκεισεν ὀλίγον και φρονικῶς ἐφ' ὅσον ἢ ὀμίχλη και τὸ νέφος ἐθρίσκοντο εις τὴν θέαν ταύτην, παρέχοντες ἐπίπεδον κατοπτρισμοῦ.

ΑΝΤΙΚΑΤΟΠΤΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΤΟΥ ΕΪΦΕΛ

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΠΟΣΗΝ σπουδαιότητα έχει ο πνευματισμός διὰ τὰ σπουδαία τῆς ἀνθρωπότητας καὶ τῆς ὑπάρξεως καθόλου προβλήματα, καθίσταται ἄλλοθεν ἄλλοι αὐτῶν τῶν ἀνακοινώσεων τῶν πνευμάτων. Ὅστις ἤθελε, λέγουσι, νομίζει, ὅτι ὁ γήινος μαγνητισμός ἐγκρατεῖται μόνον εἰς τὸ παίγιον τῆς ἐν φιάλῃ, περιεχοῦσης

ὕδατος, κινήσεως μικροσκοπικῶν μαγνητικῶν βελονῶν, οὗτος μετὰ δυσκολίας θὰ ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ, ὅτι τὸ ἄθρομα τοῦτο ἐμπεριέχει τὸ μυστήριον τοῦ μηχανισμοῦ τῆς οἰκουμένης ὅλης καὶ τῆς κινήσεως τοῦ κόσμου. Τὸ αὐτὸ δύναται νὰ λεχθῆ καὶ περὶ ἐκεῖνου, ὁ ὁποῖος ἐκ τοῦ πνευματισμοῦ γνωρίζει μόνον τὴν κίνησιν τῶν τραπέζιων. Ἐν τῷ φαινόμενῳ τούτῳ βλέπει ἀπλήν παιδιὰν καὶ εὐχάριστον ἐνασχόλησιν, χωρὶς νὰ ἐνοῆ, ὅτι τὸ ἀπλοῦν τοῦτο φαινόμενον, τὸ ὁποῖον ἦτο γνωστὸν ἐν τῇ ἀρχαιότητι, δύναται νὰ συνδέηται πρὸς τὰ σοφωτάτα κοινωνικὰ ζητήματα. Ὄντως δέ, διὰ τὸν ἐπιπόλαιον παρατηρητὴν, τὸ κινούμενον τραπέζιον τίνος σχέσιν δύναται νὰ ἔχη πρὸς τὴν ἠθικὴν, τὰς ψυχὰς καὶ τὸ μέλλον τοῦ ἀνθρώπου; Ὅστις ὅμως δύναται ἐμβριθῶς νὰ κρίνῃ, θ' ἀποδεχθῆ ὅτι ἐκ τῆς χύτρας, τῆς ὁποίας τὸ κάλυμμα κατὰ τὴν βραχύνον ὑπεγείρεται, ἐδημιουργήθη ὁ ἰσχυρὸς παραγωγὸς τῆς κινήσεως, ἦτοι ὁ ἄτμος δι' οὗ ἀνθρώπος ὑπερνεύει τὰς ἀποστάσεις καὶ ἐκμηδενίζει τὰ διαστήματα. Ὅσοι λοιπὸν δὲν πιστεύουσιν εἰς οὐδὲν ἐκτὸς τοῦ κύκλου τοῦ ὑλικῆς κόσμου, ἤδη ἄς διδάχθωσιν, ὅτι ἐκ τῶν κινουμένων τραπέζιων, τῶν προκαλούντων εἰς αὐτοὺς τῆς περιφρονητικῆς τῆς μειδίαιας, προήλθεν ὁλόκληρος ἐπιστήμη καὶ ἐπετεύχθη ἡ λύσις προβλημάτων, τὰ ὁποῖα οὐδεμία φιλοσοφία ἠδυνήθη νὰ λύσῃ... Πρέπει νὰ ἔχη τις λίαν ψευδῆ ἐννοίαν καὶ κακὴν ἀντίληψιν περὶ τοῦ πνευματισμοῦ, διὰ νὰ ἰσχυρισθῆ, ὅτι τὴν δυνάμιν αὐτοῦ οὗτος ἀντλεῖ ἐκ ποταπῶν ὑλικῶν φαινομένων... Ἄς μάθωσιν, ὅτι ἡ δυνάμις αὐτοῦ περιλαμβάνεται ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ αὐτοῦ, ἣτις ἀποτείνεται πρὸς τὸν νοῦν καὶ τὸ λογικόν.

Ἐν τῇ ἀρχαιότητι ὁ πνευματισμός ἦτο ἀντικείμενον μυστηριωδῶν ἐνασχολήσεων, μετ' ἐπιμελείας ἀπὸ τοῦ μικροῦ κοινῶ ἀπο-

κρυπτομένων· τὴν σήμερον ὅμως οὗτος δι' οὐδένα εἶνε πλέον μυστήριον, καθόσον ὁμιλεῖ σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως· τούναντίον εἶνε νοητός εἰς πάντας, διότι ἐπέστη, ὡς φαίνεται ὁ καιρὸς ν' ἀποκαλυφθῆ ἡ ἀλήθεια τοῖς ἀνθρώποις... Ὁ πνευματισμός δὲν εἶνε ἔργον χειρῶν ἀνθρώπων, οὐδεὶς δὲ δύναται νὰ αὐτοκλήθῃ ἐφευρέτης αὐτοῦ, διότι εἶνε ἀλήθεια τύσον ἀρχαῖα, ὅσον ἀρχαία εἶνε ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου. Πάντα τὰ φαινόμενα τοῦ πνευματισμοῦ εἰσὶν ἀποτελέσματα γενικῶν νόμων καὶ ἀποκαλύπτουσιν μίαν ἀκατανόητον μέχρι τοῦδε ἡμῶν δυνάμιν ἀγνωστον, οὐδὲν ὅμως ὑπερφυσικὸν ἐνέχουσιν. Ὁ πνευματισμός ὀλιγωτέρων ἢ ἡ θρησκεία βασίζεται ἐπὶ τοῦ μυστηριώδους καὶ τοῦ ὑπερφυσικοῦ, ὅσοι δὲ μέμφονται αὐτόν, δὲν τὸν γνωρίζουσιν».

Ὁ Θεὸς εἶνε ὁ ὑπατος Νοῦς καὶ ἡ αἰτία πάντων τῶν ὄντων· εἶνε αἰώνιος, ἀμετάβλητος, αἴσιλος, εἰς, παντοδύναμος, ἀγαθός, ἰδιαιτάτα δὲ πάνσοφος καὶ δίκαιος. Συνεπῶς ἀπείρως τέλειος ὢν, δὲν δύναται νὰ γνωσθῆ ὑπὸ τοῦ περιορισμένης ἔχοντος τὰς νοητικὰς δυνάμεις ἀνθρώπου, ὅστις δύναται νὰ γνωρίσῃ αὐτόν μερικῶς μόνον καὶ βαθμιαίως, ἐφ' ὅσον καὶ κατ' ὀλίγον ἐλευθεροῦται ἀπὸ τῶν δεσμῶν τῆς ὕλης. Ἐν τούτοις ὁ Θεὸς ἐν τῇ καλοκαγαθίᾳ του, ὡς αἰεὶ θεωρεῖ ἀφελίμον, ἀποκαλύπτει εἰς αὐτόν ὅ,τι οὐδεμία διάνοια καὶ ἐπιστήμη δύναται νὰ γνωρίσῃ. Ἐκ τούτων δὲ τῶν ἀποκαλύψεων ἀντλεῖ ὁ ἀνθρώπος τὴν γνῶσιν τοῦ παρελθόντος αὐτοῦ καὶ τοῦ μέλλοντος.

Τῶν πνευμάτων αἱ ἀνακοινώσεις μεταδίδονται τοῖς ἀνθρώποις ἢ δι' ἐμπνεύσεως ἢ διὰ προφορικῶν λόγων, διὰ μέσου τῶν μεσαζόντων, ἢ δι' ἐμφανίσεως αὐτῶν καθ' ὕπνου ἢ καὶ ἐν ἐγρηγόρσει. Ἀνακοινῶνται δ' αἱ ἀποκαλύψεις αὐταὶ διὰ τῶν μεσαζόντων, ἀλλὰ δὲν ἐπιτελεῖται ὅτι πάντες οὗτοι δύναται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ὄργανα τοῦ Θεοῦ, καθόσον οἱ κύριοι τοῦ Θεοῦ ἐντελοδῶχοι εἶνε τὰ ἀνώτερα καθαρὰ πνεύματα, ἐπειδὴ ὑπάρχουσι τοιαῦτα ἀπατηλά, καθ' ὃ Ὁ Ἀπόστολος λέγει: «μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστὶ» (Α' Ἰω. δ', 1). Ἡ ἀποδοχὴ τῶν πνευματικῶν ἀποκαλύψεων δὲν εἶνε παθητικὴ, δηλονότι δὲν εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ τὰς δεχώμεθα τυφλῶς καὶ ἀκρίτως, ἀλλὰ τούναντίον ἐλευθέρων ὡς ἐχόντες τὴν βούλησιν, δυνάμεθα νὰ μελετήσωμεν, σχολιάσωμεν, ἀντιπαραβάλωμεν καὶ ἐξαγάγωμεν τὴν προσήκοντα πορίσματα.

Ὁ κόσμος μετὰ τῶν ἐμφύχων καὶ ἀψύχων ὄντων ἐδημιουργήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, μόνον δ' οὗτος γινώσκει, ἂν ἡ ὕλη εἶνε αἰωνία ἢ ἔχει ἀπ' αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν ἐν χρόνῳ. «Τὸ λογικόν ὅμως μᾶς λέγει, ὅτι ὁ Θεός, τὸ ἰδεῶδες τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἐλέου, οὐδέποτε παρέμεινε ἀπρακτος καὶ ἀδρανής. Ὅσονδήποτε χρονικῶς ἀπομεμακρυσμένην καὶ ἂν φαντασθῶμεν τὴν ἀρχὴν τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ, ἐπ' οὐδεμίαν στιγμήν θὰ δυνηθῶμεν νὰ φαντασθῶμεν αὐτόν διατελοῦντα ἐν ἀδρανείᾳ.»

Τὴν οἰκουμένην συναποτελοῦσι δύο στοιχεῖα, ἡ ὕλη καὶ τὸ πνεῦμα, ἀγνωστὰ ὅμως, ἂν ἔχωσι κοινὴν τὴν πηγὴν καὶ ἂν ὁ νοῦς εἶνε αὐθύπαρκτος ἢ εἶνε ἀπλή ἰδιότης ἢ ἀπόρροια τῆς θεότητος· ἐν δὲ μόνον πιστοποιεῖται αὐτοφανῶς, ὅτι ἡ ὕλη στερεῖται λόγου καὶ ὅτι ἀνεξαρτήτως ἀπ' αὐτῆς ὑπάρχει ὁ νοῦς. Ἀμφότερα ὅμως τὰ στοιχεῖα ταῦτα διικνουῦνται διὰ πάντων τῶν ὄντων. Καὶ ἡ μὲν ὕλη ἀποτελεῖ τὰ δεσμά, τὸ ὄργανον καὶ τὸ ἔδαφος τῆς ἐνεργείας τοῦ πνεύματος, τὸ δὲ πνεῦμα εἶνε ἡ λογικὴ ἀρχὴ ἢ στοιχεῖον τῆς οἰκουμένης, ὁ λόγος.

Ἡ ὕλη ἀποτελεῖται ἐξ ἑνὸς πρωταρχικοῦ στοιχείου, αἱ δὲ ἰδιότητες αὐτῆς, (βάρος, ὄσμη, χρῶμα κτλ.) προέρχονται ἐκ τῶν μεταβολῶν τῶν ἀτόμων τῆς πρωταρχικῆς ὕλης, αἵτινες εἶνε ὑποκειμενικῶς μόνον εἰς τὰς αἰσθήσεις ἀντιληπτὰ καὶ οὐχὶ ἀντικειμενικῶς ὑποσταταί, διὸ καὶ οἱ μαγνητισταὶ κατὰ βούλησιν προσδίδουσι τοιαύτας ἰδιότητας εἰς τὴν ὕλην. Τῆς ὕλης αἱ καταστάσεις εἶνε ἀπειραι, καὶ ἄλλαι μὲν εἶνε εἰς ἡμᾶς αἰσθηταί, περὶ ἄλλων δ' οὐδεμίαν ἔχομεν ἐμπειρικὴν γνῶσιν. Ἡ ἔκτασις τῆς οἰκουμένης εἶνε ἀπειρος, διότι ὁ νοῦς πέραν καὶ τῶν ἀπωτάτων φανταστικῶν ὁρίων ἐννοεῖ ἐκτεινομένην ἐτι παραίτερω ἔκτασιν, καὶ οὕτως ἐπ' ἀπειρον· τὸ δὲ ἀπειρον πληροῦ ἡ ὕλη ἐν ρευστῇ καταστάσει. Αἱ κύριαί τῆς ὕλης ἰδιότητες εἶνε ἡ δύναμις καὶ ἡ κίνησις, πάντα δὲ τὰ λοιπὰ εἶνε τούτων παράγωγα.

Ὁ νοῦς εἶνε ἡ οὐσιώδης ἰδιότης τοῦ πνεύματος, ἀμφότερα ὅμως συναποτελοῦσι τὸν λόγον. Ὁ κύριος, πρωταρχικός, αἰώνιος καὶ προὑπάρχων τοῦ ὄρατοῦ ὑλικῆς κόσμου κόσμος εἶνε ὁ πνευματικός, ὁ δὲ ὑλικὸς κόσμος εἶνε δευτερεύων. Ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν οἱ δύο οὗτοι κόσμοι δὲν δύναται νὰ ἔλθωσιν εἰς σχέσιν καὶ ἐπικοινωνίαν ἐξ ἀμέσου ἐπαφῆς καὶ ἀλληλεπιδράσεως, διότι τὸ παχυλὸς ὕλωδες δὲν δύναται νὰ συνδυασθῆ πρὸς τὸ ἀπόλυτον πνεῦμα· ἐπειδὴ ὅμως ἀνάγκη νὰ ἐπέλθῃ τοιαύτη σχέση, ἵνα καὶ ὁ ὑλικὸς κόσμος καταστῆ λογικός, αὕτη ἐπιτυγχάνεται διὰ τοῦ παγκοσμοῦ ρεύματος, μεσαζόντος μεταξύ ὕλης καὶ πνεύματος. Τί δὲ εἶνε τοῦτο τὸ παγκόσμιον ρεῦμα; Ὡς ἐξῆς ἐξηγεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀλλὰν

Καρδέκ: «Καίτοι τὸ ρεῦμα τοῦτο ἀπὸ τινος ἐπόψεως δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν ὡς ὑλικόν στοιχεῖον, ὅμως διακρίνεται ἀπὸ τῆς ὕλης δι' ἰδικῶν ἰδιοτήτων. Ἐὰν ἦτο πραγματικῶς ὑλικόν, δὲν θὰ ὑπῆρχε λόγος νὰ μὴ ἦτο καὶ τὸ πνεῦμα τοιοῦτο. Καίτοι μετὰ τὸ πνεύματος καὶ τῆς ὕλης, εἶνε ρεῦμα δυνάμενον ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ πνεύματος νὰ συνδέηται, κατὰ διαφόρους συνδυασμούς μετὰ τῆς ὕλης καὶ νὰ παράγῃ ἐξ αὐτῶν ἀπειρίαν διαφόρων πραγμάτων. Ἄνευ τοῦ ρεύματος τούτου ἡ ὕλη θὰ εὐρίσκετο πάντοτε ἐν κατὰστάσει διαρκούς δι-αλύσεως καὶ οὐδέποτε θὰ ἠδύνατο νὰ ὑπαχθῆ ὑπὸ κατὰμέτρησην. Τὸ ἠλεκτρικόν καὶ τὸ μαγνητικόν ρεῦμα εἶνε ἀπλᾶ παραλλαγὰι τοῦ παγκοσμίου τούτου ρεύματος, τὸ ὁποῖον, κυρίως εἰπεῖν, εἶνε τελειότερα καὶ λεπτότερα ὕλη, ἢν δύναται τις νὰ μελετᾷ καὶ ὅπως ἀνεξαρτήτως τῆς παχυτέρας ὕλης». Ὡς ἡ ὕλη παρουσιάζεται ὑπὸ διαφόρους τροπολογίας ἐν τῷ ὑλικῷ κόσμῳ, οὕτω καὶ τὸ πνεῦμα ἐν τῷ κόσμῳ τῶν πνευμάτων, ὅστις εἶνε μὲν καὶ αὐτὸς δημιουργήμα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ διαφέρει ἀπ' αὐτοῦ ὡς ἡ ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἐφευρεθεῖσα μηχανὴ ἀπὸ τοῦ ἐφευρέτου αὐτῆς. Ὁ κόσμος δὲ οὗτος τῶν πνευμάτων δὲν ἐδημιουργήθη ἀπᾶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὡς ἀποτελέσματα τῆς αἰωνίας καὶ διαρκούς αὐτοῦ ἐνεργείας, ἀποτελεῖται ἐκ διαρκούς αὐτῶν παραγωγῆς· μυστήριον ὅμως εἶνε ὁ τρόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς δημιουργίας ἐκάστου πνεύματος ἰδιαιτέρως. Τίς δὲ εἶνε τῶν πνευμάτων ἡ φύσις; Τὰ πνεύματα εἶνε ἀσαρκά, ἔχοντα λεπτότατον τι αἰθέριον περίβλημα μὴ αἰσθητὸν εἰς τὰς αἰσθήσεις τοῦ παχυλοῦ ὑλικῆς σώματος. Τὸ περίβλημα τοῦτο λαμβάνουσιν ἐκ τοῦ παγκοσμίου ρεύματος ἐκάστου κόσμου, ὀνομάζεται δὲ περιπνεῦμα καὶ μεταβάλλεται ἀναλόγως τῆς ὕψους τοῦ κόσμου, ἐν ᾧ ἐκάστοτε ἐνδαικνῶνται τὰ πνεύματα. Διότι τὰ πνεύματα εὐρίσκονται πανταχοῦ, πληροῦντα τὰς ἀπείρους ἐκτάσεις. Εὐρίσκονται ἄρα καὶ περὶ ἡμῶν, μᾶς βλέπουσι καὶ ἐπιδρῶσιν ἐφ' ἡμῶν ἐν ἀγνοίᾳ μᾶς, ἐκπληροῦντα θείας ἐντολῆς καὶ ἀποστολῆς. Ἀλλ' ὡς ἕκαστον εἶδος ὄντων δύναται νὰ ζῆ ἐν ὀρισμένῳ περιβάλλοντι, οὕτω καὶ τὰ πνεύματα δὲν ζῶσιν ὅλα ἀδιαφόρως ὅπουδήποτε, ἀλλὰ δι' ἐκάστην αὐτῶν τάξιν ὑπάρχει καὶ ὀρισμένον μέρος ἀνάλογον πρὸς τὰς ἰδιότητας καὶ τὰ προσόντα των. Δημιουργηθέντα ἄνευ οὐδεμιᾶς γνώσεως, ἔλαβον παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν ἰκανότητα νὰ γνωρίσωσι τὴν ἀλήθειαν, νὰ τελειοποιηθῶσι καὶ νὰ πλησιάζωσι πρὸς αὐτόν, ἐν τῇ τελειοποιήσει δ' αὐτῶν ἐγκρατεῖται ἡ μακροχρόνιος των. Ἀποκτῶσι δὲ τὰς γνώσεις διὰ τῶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὀρισθεῖσάν αὐτοῖς δοκιμασιῶν· καὶ ὅσα μὲν ἐν προθύμῳ ὑπακοῆς ἀποδεχονται ταύτας καὶ ὑποβάλλονται εἰς αὐτάς,

επιτυχάνουσι τοῦ σκοποῦ· ὅσα δὲ δι' αὐτάς μεμψιμοιροῦσιν, ἀπέχουσι ἀπ' αὐτοῦ ἢ ἐπιβραδύνουσι τὴν ἀμοιβήν των.

Ἐκ τούτου ἐξάγεται, ὅτι δὲν εἶνε πάντα τὰ πνεύματα τὰ αὐτὰ καὶ ἰσάξια, ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς κατὰ βούλησιν δημιουργουμένης μεταξὺ αὐτῶν διαφορᾶς ἀπαρτίζουσιν ἱεραρχίαν, ἐκ διαφόρων βαθμῶν αποτελουμένην.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Η ΑΘΩΑ

— Εἶσαι τρελλός, εἶπε πρὸς τὸν κ. Ριβουάν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, διηγείτο ὁ Δεστρέλ, διότι ἡ γυναῖκα σου ἐπὶ τέλους θὰ τὸ μάθῃ.

Ἡ προειδοποίησις αὐτῆ, τὴν ὁποῖαν ἐδικαιολόγει ἡ παρ' αὐτὸν παρουσία εἰς τὸ πεζοδρόμιον ἐνὸς καφενεῖου τοῦ βουλευτάρτου νεαρᾶς γυναικὸς φερούσης εἰς τὸν πῖλον λαμπρὰ πτερὰ, δὲν ἦτο ἐστερημένη, ἐκ μέρους μου, ποιᾶς τινος εἰλικρινείας καὶ τιμιότητος, διότι ἡ ἐλπίς μίᾶς ἐκδικήσεως, τὴν ὁποῖαν χρεῖας τυχούσης θὰ ἤξιον νὰ λάβῃ ἡ κυρία Ρεβουάν, με εἰλκευεν ἀρκετά. Ὁφείλω νὰ ὁμολογήσω, ἐν τούτοις, ὅτι ἐγνωρίζα ἐκ τῶν προτέρων τὸ τελείως μάταιον αὐτῆς. Καὶ πράγματι, ὁ Ριβουάν ὑψωσε τοὺς ὤμους.

— Αὐτῆ! Σεύρεις πολὺ καλὰ, τί ἀθῶα ποῦ εἶνε! Δὲν θὰ ἔβαζε κακὸν με τὸν νοῦν τῆς!

Δὲν ἤμην αὐτῆς τῆς γνώμης.

Εἶχα τούναντιον ἰσχυροῦς λόγους νὰ πιστεύω, ὅτι ἡ νεαρὰ γυνὴ εἶχεν ὑποψίας. Καὶ ἀκριβῶς ἀμέσως, ἐπέισθην περὶ τούτου, διότι μόλις ἐτελείωσαν οἱ λόγοι αὐτοί, ἡ κυρία Ριβουάν εὐρέθη ἐνώπιόν μας.

Μόλις ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ συμπλέματος, τὸ ὁποῖον ἀπετελοῦμεν καὶ ἐπὶ τῆς ἀντιζήλου τῆς, τὸ βλέμμα τὸ ὁποῖον φαντάζεσθε, καὶ ἀπεμακρύνθη, ἐχάθη ἀνάμεσα εἰς τὸ πλῆθος.

— Ἐμπορεῖς νὰ κυττάξῃς ψυλὰ, ἐπέρασε! εἶπα πρὸς τὸν Ριβουάν, ὁ ὁποῖος ἐρόφα ἀπεγνωσμένως δι' ἀχύρον τὸν πυθμένα τοῦ κενοῦ ποτηρίου του.

— Νομίζεις, ὅτι με εἶδε; ἠρώτησε.

— Πολὺ φοβουμαι.

— Μπᾶ! θὰ εἰπῶ, ὅτι ἡ κυρία ἦτο μαζὺ σου!

— Εἶσαι πολὺ καλός! εἶπα εὐχαριστῶν. Ἄλλ' ἀμφιβάλω, ἂν θὰ πιάσῃ ἡ ψευτιά σου.

— Ἄκουσε! Πρὸ παντὸς, πρέπει νὰ μάθωμεν τί σκέπτεται! Ἄν προσπαθοῦσες νὰ τὴν καταφθάσῃς, δῆθεν τυχαίως, νὰ τὴν κάμῃς νὰ ὁμιλήσῃ... Ἄναλόγως τοῦ τί θὰ εἰπῇ, αὐτῆ, θὰ ἤξεύρω καὶ ἐγὼ τί θὰ εἰπῶ!

Ἠγέρθη, καὶ μετ' οὐ πολὺ, εἶπε διότι ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐβάδιζε βραδέως ἐπίτηδες, εἶπε διότι

ὁ συνωστισμὸς τοῦ πεζοδρομίου τὴν ἠμπόδιζε νὰ προχωρήσῃ ταχέως, εὐρέθην ἀρκετὰ πλησίον τῆς.

Ἡτοιμαζόμενη νὰ τὴν πλησιάσῃ, ὅταν ἐστράφη ἀφ' ἐαυτῆς πρὸς με.

— Σᾶς ἐπερίμενα, εἶπεν.

— Ἐμέ;

— Ἄναμφιβόλως! Τὸ ἤξευρα πολὺ καλὰ, ὅτι θὲν θὰ ἤρχετο νὰ ἐκτεθῇ ὁ ἴδιος εἰς μίαν σκηνὴν, ἔτσι δημοσίᾳ!

Καὶ χωρὶς νὰ μοῦ δώσῃ καιρὸν νὰ εἰπῶ ἔστω καὶ μίαν λέξιν:

— Ἄλλως τε, ὑπέλαβε, δὲν θέλω νὰ γίνῃ σκηνὴ, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θέλω, εἶνε μίᾳ ἐκδικήσις. Θέλετε νὰ με βοηθήσετε; Ναί, δὲν εἶν' ἔτσι; θὰ ἐπανεύρετε λοιπὸν τὸν σύζυγόν μου.

Θὰ τοῦ εἰπῆτε, ὅτι δὲν ἠθέλησα ν' ἀκούσω τίποτε, ὅτι εἶμαι ἔξω φρενῶν καὶ ὅτι ὠρκίσθην νὰ τοῦ ἀνταποδώσω τὰ ἴσα. Ἐπειτα, κάμετε ὥστε νὰ σᾶς προκαλέσῃ αὐριον διὰ τὸ πρόγευμα. Θὰ εἶνε εὐκλόνη. Ἡ παρουσία ἐνὸς τρίτου, ἡ ἰδική σας παρουσία ἰδίως, θὰ τοῦ φανῇ εὐχάριστος περισπασμός. Ἄ! ἰδίως φροντίσατε νὰ μὴ τὸν ἀφήσετε καθόλου ἀπόψε.

— Ἀλλά, εἶπον, βλέπων διαψευδομένην τὴν ἐλπίδα, ἡ ὁποία ἐν ἀρχῇ μ' ἐπλήρωσε χαρᾶς, ὠμιλοῦσατε περὶ ἐκδικήσεως;

— Ἀκριβῶς. Τὴν προετοιμάζω!

Αὐτὸ μόνον.

Ὅταν ἐπανῆλθον πρὸς τὸν Ριβουάν, εἶχε τὴν ὄψιν πρέσβευος, ὁ ὁποῖος ἀπέτευχεν εἰς τὴν ἀποστολήν του, διότι ἐσκεπτόμην μετὰ πείσματος ποῖα ἀλλόκοτος ἰδέα νὰ εἶχεν ἐπέλθει εἰς τὸν ἀφελῆ ἐγκέφαλον τῆς νεαρᾶς γυναικός. Ὅπως δὴ ποτε ἐν τούτοις συνεμορφώθη πρὸς τὰς οδηγίας τῆς καὶ δὲν ἐβράδυνα νὰ προτείνω.

— Μπᾶ! Ὅλα θὰ διορθωθῶν... Μάλιστα, θέλεις νὰ ἔλθω αὐριον νὰ προγευματίσω; Ἡ παρουσία μου θὰ διευκολύνῃ τὴν ἐξήγησιν.

— Ἀκριβῶς ἐσκεπτόμην νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ ἔλθῃς, εἶπεν ὁ Ριβουάν.

Τὴν ἐπαύριον, ὅταν ἐφθάσα εἰς τὴν οἰκίαν του, ὁ ρόλος μου μ' ἐνέβαλε κάπως εἰς ἀμηχανίαν.

Δὲν διέκρινα καμμίαν ἐλπίδα κέρδους ἐκ τῆς συμφωνίας μου μετὰ τῆς νεαρᾶς γυναικός. Ταυτοχρόνως δέ, ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς ἤμην κάπως δυσηρεστημένος κατ' αὐτῆς, ἀφ' ἑτέρου ἐφοβούμην ἐκ μέρους τῆς καμμίαν γκάφαν, ἡ ὁποία θὰ ἀπεκάλυπτε τὴν συνενοχὴν μου.

Ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν μου αὐτὴν, ἡ εἰσοδος τοῦ Ριβουάν εἰς τὴν αἴθουσαν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐπερίμενα, με ἔρριψεν εἰς χειροτέραν.

Ὁδτος παίξων ὑπεκρίνετο τὸν δῆθεν θυμωμένον, κινῶν τὴν κεφαλὴν καὶ σταυρώων τοὺς βραχίονας.

— Καλέ, σὺ εἶσαι ἕνας τρομερὸς ἄνθρωπος... Πῶς, χθές, ἐνῶ ἐπίναμε μπύρα μαζὶ, ἤρρες τὸν

τρόπο νὰ εἶσαι ταυτοχρόνως εἰς τὸ δωμάτιόν σου καὶ νὰ δεχθῆς τὴν γυναῖκα μου.

— Ἀστεγεῖσαι; ἠρώτησα.

— Ἄ, ἀγαπητέ μου, εἶπεν ὁ Ριβουάν. Τέτοια εἶναι ἡ γυναῖκα μου. Σοῦ εἶχε μίαν ἀφέλεια... Φαντάσου, ὅτι τὸ πρῶτ' αὐτῆς δηλώνει ἠσυχῶς ὅτι δὲν εἶναι πλέον θυμωμένη μαζὺ μου, ὅτι με ἠπάτησε καὶ αὐτῆ, ὅτι κατ' ἀκολουθίαν ἐξωφλήσαμεν. Ναί, ἔτσι, ἀπλουστάτα... Τὴν ἐρωτῶ. Μὲ ποῖον; Σεύρεις τί μοῦ ἀπαντᾷ — με σένα. — Πότε; — χθές τὸ βράδυ.

— Μήπως εἶναι ὀλίγον τρελλή; ἠρώτησα δεικνύων ἐνδιαφέρον.

— Ὅχι. Κουτὴ μόνον ὀλίγον. Ἐννοεῖς, εἰς τὸ πεζοδρόμιον δὲν σὲ εἶχεν ἰδῆ. Ἐρριψεν ἔτσι τυχαίως τὸνομά σου, ἂν πιάσῃ... Νὰ με ἀπατήσῃ, φαντάζεσαι ποτὲ τέτοιο πρᾶγμα; Εἶναι μάλιστα παραπολὺ ὄραϊον, ὅτι ἠμπόρσε καὶ μόνον νὰ τὸ φαντασθῇ. Ἐμπορεῖς νὰ φαντασθῆς τί γέλοια ἔκαμα. Ἐνδομύχως, διότι προσποιήθη, ὅτι τὴν ἐπίστευσα. Τὴν ἐπίεσα με ἐρωτήσεις. Δὲν ἤξευρε κἂν τὴν διεύθυνσίν σου... Ὅσῳ διὰ νὰ περιγράψῃ τὴν κατοικίαν σου, οὔτε ἰδέα. Ἐπὶ τέλους τὴν ἐλυπήθηκα καὶ τῆς εἶπα, ὅτι εἶχαμε περάσει μαζὶ τὴν βραδυά, ὅτι δὲν σὲ ἀφῆσα ἢ ἐμπρὸς στήν εἰσοδο τοῦ σπητιοῦ σου, εἰς τὰς δύο μετὰ τὰ μεσάνυκτα.

Ἐννοοῦσα ὀλοὴν ὀλιγώτερον.

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, ἀνέκραξα, διατί ἐγὼ μᾶλλον καὶ ὄχι ἄλλος;

— Ὡ, εἶπεν ὁ Ριβουάν, ἤξευρε πολὺ καλὰ τί ἔκαμνε. Καὶ αἱ ἀθώοτεροι ἔχουν τὰς ποιηρίας των, αἱ ὁποῖαι εἶναι διαφανέσταται. Ἠξευρεν, ὅτι ἐξερχόμεθα ἐνίοτε ὁμοῦ. Ἐσκέφθη, ὅτι σὺ ὁ ἄγαμος με παρασύρεις εἰς αὐτοῦ τοῦ εἶδους τῆς τρέλαις. Λοιπὸν, εἶναι πολὺ ἀπλοῦν, ἠθέλησε νὰ μᾶς κάμῃ νὰ μαλώσωμεν.

Ἡσθανόμην πολὺ καλὰ, ὅτι ὁ Ριβουάν ἐπλανάτο, ἀλλὰ δὲν ἠνόουν περισσότερον περὶ τίνος ἀκριβῶς ἐπρόκειτο διότι, ἐπὶ τέλους, πρὸς τί δλον αὐτὸ τὸ ψεῦδος;

— Τὸ ἤξεύρει, ὅτι προγευματίζω ἐδῶ;

— Ἀκριβῶς, εἶπεν ὁ Ριβουάν. Ἐτοράχθη πολὺ, ὅταν τὸ ἔμαθε. Μὲ ἠνάγκασε νὰ ὀρκισθῶ, ὅτι δὲν θὰ σοῦ εἰπῶ τίποτε διὰ τὸ ψεῦδος τῆς. Μάλιστα μόνον χάρις εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόσχεσιν ἐπέτυχα τὴν συγγνώμην τῆς. Δι' αὐτὸ μὴ τυχόν καὶ με προδόσεις, δεικνύων τὴν ἐλαχίστην δυσαρέσκειαν. Ἐλπίζω, ὅτι τὴν ἔπεισα νὰ σοῦ εἶναι εὐμενής. Μ' ἐβεβαίωσε ρητῶς, ὅτι θὰ σοῦ εἶναι πολὺ φιλόφρων. Ἔσο καὶ σὺ πολὺ φιλόφρων πρὸς αὐτὴν.

Ἡ προσέγγισις τῆς ὥρας τοῦ προγεύματος, ἐν τούτοις, ἐκάλεε εἰς τὸ εἰσόγειον τὸν οἰκοδεσπότην.

Ἐμείνα μόνος καὶ σχεδὸν πάραυτα εἶδον ἐμφανιζομένην τὴν κυρίαν Ριβουάν.

Ἐμείδια, καὶ κάπως σκωπτικῆ, ἔδειξε καὶ ἀπορίαν.

— Τί ἔχετε; Φαίνεσθε κατάπληκτος.

— Μὰ πῶς νὰ μὴ εἶμαι, ἀπήνησα. Τί εἶναι ὄλ' αὐτά; Καὶ τί παράδοξος ἐκδικήσις, ὅταν συλλογίζωμαι, ὅτι ἐγὼ... σεῖς... ἡμεῖς οἱ δύο τέλος...

Ἄν τοῦλάχιστον ἦτο ἀλήθεια...

— Ὡ... εἶπε μετὰ μέμψεως. Νὰ ἔλθω ἔτσι στὸ σπήτι σου, ἐπάνω στὸν θυμὸ μου, καθὼς εἰς τοῦ πρώτου τυχόντος...

— Θὰ ἠκούμην εἰς αὐτὸ με τὸ παραπάνω, εἶπον κάπως θυμωμένος.

— Εἶμαι, εἶπεν αὐτῆ, δυσκολώτερα, καὶ ἀξίζετε σεῖς καλλίτερα ἀπὸ αὐτὸν τὸν ρόλον τοῦ ἀπλοῦ ὄργανου.

— Ἄν εἶναι αἰνύγμα, ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι ἀνίκανος νὰ τὸ λύσω...

— Πῶς... εἶπε. Χωρὶς κἂν καὶ νὰ προσπαθήσετε;

Ἀπὸ τοὺς γέλωτάς τῆς, μοὶ ἐφάνη, ὅτι ἠνόουν τέλος.

— Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε, ἠρώτησα τότε κάπως τεταραγμένος.

— Ὅ, τι ἐννοεῖτε! ἀπήνησεν.

— Τώρα ἔτσι ποτὲ δὲν θὰ ἔλθῃ εἰς τὸν σύζυγόν μου ἢ ἰδέα νὰ σᾶς ὑποπτευθῇ.

Καὶ δίδουσά μοι τὰ χεῖλη τῆς, εἶπε:

— Σπήτι σου κατὰ τῆς τέσσαρες!

ZAN PA'TMPAX

Τὸ δυσκολώτερον πρῶγμα πολλάκις εἶναι εὐκολώτερον.

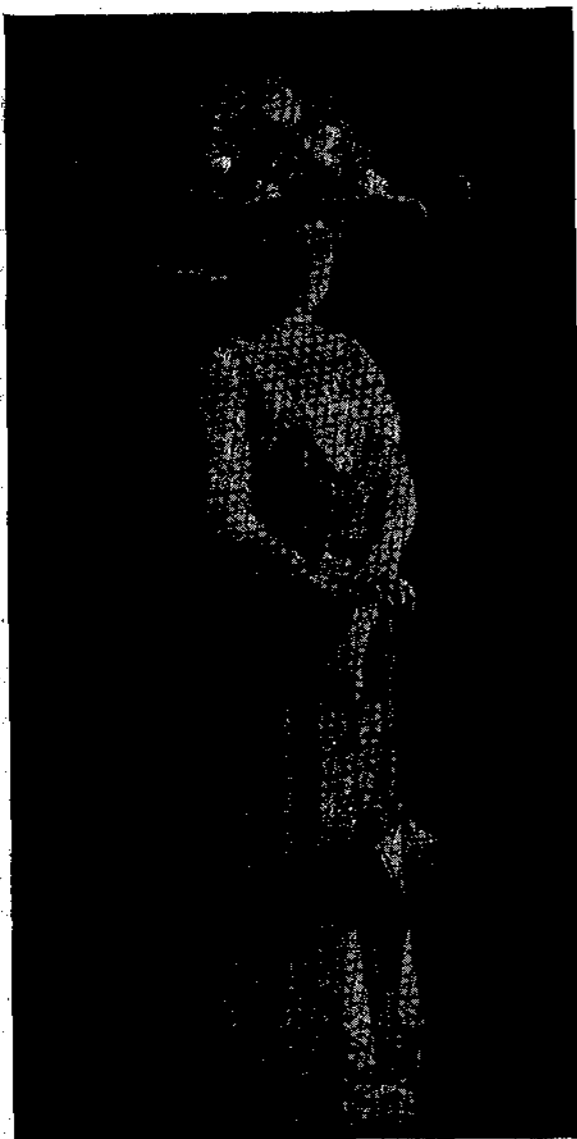
Ἡ καλὴ θέλησις εἶναι τὸ κυριώτερον καὶ ἀφελμώτερον προσὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅστις θέλει νὰ ἀποκτῇ κυλοὺς φίλους.

Ἡ παραμικροτέρα οἰκονομία εἶναι ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ καυρητισμοῦ μεγάλης περιουσίας.

Πλούσιος καὶ πένης εἰσὶ δύο ἄκρα ἀντίθετα, δύο ἀποστάσεις μακρᾶί, ὡς πυρὰ καὶ ὕδωρ, ὡς κορυφὴ καὶ βάθος κτλ. Ἐν τούτοις εἶναι δυνατὸν νὰ συνενωθῶσι καὶ συνδυασθῶσιν ἀμφοτέρω, ἂν ἐφευρεθῇ ὁ φυσικὸς νόμος.

Ἡ πρώτη ζήτησις εἶναι ἀπόπειρα, ἡ δευτέρα παράκλησις, ἡ τρίτη ἀπαίτησις.

ΚΥΒΕΛΗ

ΚΥΒΕΛΗ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

Ἡ κυρία Κυβέλη ἀπὸ τὰς πρώτας ἐμφάνεισς τῆς εἰς τὴν θεατρικὴν σκηνὴν πρὸ δωδεκαετίας ἀπέσπασε τὴν ἐκτίμησιν, τὸν θαυμασμὸν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον οὐ μόνον τῶν θεατρῶνων καὶ διευθυντῶν, ἔνεκα τῆς ιδιορρυθμίου καὶ ἰδιαζούσης ἀριστοτεχνικῆς ἰδιοφυίας τῆς, ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τοῦ φιλοτεχνικοῦ κοινοῦ τῆς πρωτεύουσας διὰ τῶν ἐπιδεικνυομένων ὁσμῆραι πολλαπλῶν αὐτῆς χαρισμάτων καὶ τοῦ ἐκτάκτου πρὸς τὴν καλλιτεχνίαν ζήλου καὶ ἀφοσιώσεώς τῆς.

Τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἐπὶ τῆς Σκηνῆς ἐποίησατο ἔκτοτε ἀπὸ τῆς πρώτης ἰδρύσεως τῆς «Νέας Σκηνῆς», ἥς τὰς θετικὰς καὶ λαμπρὰς βάσεις τοσοῦτον ἐπιτυχῶς καὶ ἐμπεριστατωμένως, ἐπιμόνως καὶ δι' ἀτρυτῶν θυσιῶν καὶ κόπων ἔθετο ὁ ἀείμνηστος ρέκτης Κ. Χριστομάνος.

Ἡ δὲς Ἀδριανῶν τότε, ἡ μικρά, ἀσημος καὶ φιλότιμος δευτὴ κόρη δὲν ἀπέστερξε μετὰ τολμῆς καὶ θάρρους νὰ ἐμφανισθῆ ἀπὸ τῆς Σκηνῆς εἰς τὸ κοινόν, νὰ παλαίσῃ κατὰ τῶν ἐπικρατουσῶν τότε ἀπαιτήσεων τῶν διευθυντῶν, θεατρῶνων καὶ συμβούλων τῆς, οἵτινες ἠθέλον νὰ καθυποβάλλωσιν αὐτὴν εἰς τῆς τέχνης καὶ τῆς κριτικῆς τοὺς αὐστηροτάτους ὄρους καὶ ν' ἀναδειχθῆ τῶν ἰδίων αὐτῆς ἐκτάκτων φυσικῶν χαρισμάτων καὶ σπανίων προσόντων ἢ ἐξάμλληος δράστῆς. Καὶ ὄντως ἐν ὀλίγοις κατάρθωσε μοναδικῶς παλαίονσα πρωταγωνίστρια ἀμέσως ν' ἀναδειχθῆ τὸ

πρῶτον μεταξὺ τῶν συναγωνιστριῶν τῆς διαπρέπουσα εἰς ὅλους τοὺς ἐλαφροὺς ρόλους. Εἶτα δὲ ἐπισκεφθεῖσα καὶ τὰ καλεῖτερα θέατρα τῶν Παρισίων καὶ παρακολούθησα ἕκ τοῦ ἀνεγγυῆ τῶν ξένων συναδέλφων τῆς καλλιτεχνῶν τὴν δρᾶσιν νὰ καταρτισθῆ τελεία καλλιτέχνις καὶ ἀριστοτέχνις, ἰδρύσασα καὶ λαμπρὸν ὁμώνυμον θέατρον, δι' οὗ ἀπὸ τινος διδάσκει ὡς ἀπαραμίλλος πλέον κωμῶδος κάλλιστα ἔργα, ἐπιτυχάνουσα πολὺ καὶ εἰς τὸ δρᾶμα.

Ἡ πρώτη ἐμφάνισις τῆς Κυβέλης ἐγένετο κατὰ τὸ 1900 δι' ἀπλῆς ἀπαγγελίας χρηματίσασα καὶ ὡς μαθήτρια τοῦ κ. Μ. Σιγάλα, εἰς ὃν ὀφείλει σήμερον τὸ θέατρον.

Ἐπὶ τῆς «Νέας Σκηνῆς» εἰς τὸν θίασον τοῦ κ. Χριστομάνου ἐποίησατο τὰ πρώτα σκηνικὰ διαβήματά τῆς ὡς ἠθοποιὸς κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, ἐθαυμάσθη δὲ ἔκτοτε διὰ τὴν χαριτωμένην ἐκφρασιν τῶν ποικίλων μορφῶν, δι' ὧν ἀπειμείτο φυσικωτάτας κοινωνικὰς σκηνὰς καὶ τὴν ὄλως ἀπέριτον στάσιν καὶ σωματικὴν εὐστροφίαν εἰς ὅλας τὰς ποικίλας διαπλάσεις καὶ σχήματα. Ἐκτοτε ἡ Κυβέλη ἔδρεψεν ἀμέτρως δάφνας καὶ πλειοστάκις τὸ κοινὸν τὴν ἐλευθέρησεν ἀπεριορίστως.

Ἡ Κυβέλη ἐθριάμβευσεν ἰδίως τὸ πρῶτον εἰς τὴν Ἀλκιστιν, ὑποδυθεῖσα τὴν κορυφαίαν τοῦ χοροῦ ἐν τῷ χειμερινῷ θεάτρῳ «Βαριετὲ». Εἶτα εἰς τὴν Ἀγριόλαπιαν τοῦ Ἰψεν ὡς Ἐδδίγη. Ἐν τῷ Δημοτικῷ κατοπιν, ὅπου ἐποίησατο τὴν τρίτην αὐτῆς ἐμφάνισιν εἰς τὴν Λοκαντιέραν, ὡς μία ἐκ τῶν δύο ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ ἠθοποιῶν ἦρε πλήρη

ἐπιτυχίαν. Ταύτην δὲ ἠκολούθησεν ἀμέσως ἄλλη λαμπρὰ ἐπιτυχία εἰς τὸ «Κράτος» τοῦ Ζόφου, ὅπου ἡ Κυβέλη ὡς Ἀνιούτκα ἀπεδείχθη ὑπέροχος.

Κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1901 ἐμφανίζεται ἀπὸ τῆς «Νέας Σκηνῆς» ὡς πρωταγωνίστρια, διακριθεῖσα εἰς τὴν «Νύμφην μου» εἰς τὸ «Ἀριστερὸ χέρι», εἰς τὴν «Στρογγύλα ποῦ ἔγεινεν ἀρνάκι» εἰς τὴν «Κόρην τοῦ Ἰεφθάε» εἰς τὴν «Ἀρπαγὴν τῶν Σαβίνων» ὡς καὶ εἰς πολλὰ ἕτερα ἐλαφρὰ ἔργα, ὅπου ἐθαυμάσθη καὶ διὰ τὴν θαυμασίαν τέχνην τῆς καὶ διὰ τὴν ἰδιαζούσαν χάριν τῆς.

Ἦδη ἐπὶ κεφαλῆς ἰδίου ὁμώνυμου Θεάτρου, ὅπου ἀνεσκεύασε τελείως μὲ θίασον τῆς τελείας ἐκλογῆς καὶ ἀρεσκείας τῆς, διδάσκει πᾶν ἐπιτυχῶς, κατὰ γούσα ἐκάστοτε λαμπροὺς θριάμβους, θαυμασίως ὑποδυομένη ὅλους τοὺς ρόλους τῶν διαφόρων δυσκόλων καὶ ὠραίων ἔργων, εἴτε ὀράματα εἰς ταῦτα, εἴτε κωμῳδία, ὡς εἶνε τὸ «Τρελλοκόριτσο» ἢ «Ἀγκίλος» ὁ «Πειρασμός» κτλ.

Ἡ κυρία Κυβέλη συνεπικουρον ἔχουσα τὸν ρέκτην καὶ φιλόμουσον σύζυγόν τῆς κ. Θεοδωρίδην, ὅστις πάση θυσίᾳ ἐργάζεται διὰ τὴν ἀνάδειξιν τελείου Ἑλλαν. θεάτρου καὶ ἀρίστης Ἑλλ. σκηνῆς, ὁμολογουμένως θ' ἀφήσωσιν ἐποχὴν ἀνταξίαν τῶν ἀγῶνων καὶ θυσιῶν τῶν, ὡς καὶ τῆς συνδρομῆς τοῦ φιλοτίμου Ἑλλαν. κοινοῦ.

Η ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Χριστιανισμὸς καὶ Πνευματισμὸς

Ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἐπιστήμη Νέον φῶς κ.λ.κ.

ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐξεδόθη ἐν Καίρῳ ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ πνευματιστικοῦ Συνδέσμου τετρακοσιοσέλιδον περίπου σύγγραμμα ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον, περιέχον ἀνακοινώσεις πνευμάτων περὶ διαφόρων ζωτικωτάτων ἀντικειμένων, ὅλον θεολογικῶν, φιλοσοφικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν. Ἀξιόπαινος τυγχάνει ἡ ἀποτελοῦσα τετρὰς νέων τὸν Σύνδεσμον τοῦτον τοῦ Καίρου καὶ ἀξιοσυγχαρητηρίων διὰ τὴν ἀφοσίωσιν αὐτῶν καὶ διάδοσιν τῶν πνευματιστικῶν ἀρχῶν εἰς τὸ κοινόν. Θέλομεν δὲ προσεχῶς ἐκτενῶς γράψαι περὶ αὐτοῦ ἐν τῇ «Φύσει» καὶ ἀναδημοσιεύσει περικοπὰς τινὰς χάριν ἰδίως πνευματιστικῶν συνδρομητῶν μας, οἵτινες παρακολουθοῦσι τὰς μελέτας καὶ τὰ πειράματα ἡμῶν καὶ οἵτινες καὶ ἐδῶ ἢ ἐξ ἀναστήσονται τὴν περίεργον παρατηρούμενην διαφωνίαν εἰς τὰς ἀνακοινώσεις καὶ αὐτῶν τῶν ἀνωτέρων πνευμάτων. Ἐπειδὴ δὲ

πολλάκις ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῇ «Φύσει» ἑτέρας ὁμοίας φύσεως ἀνακοινώσεις ἀνωτέρων ἐπίσης πνευμάτων περὶ μετενσαρκώσεως, κοσμογονίας, συστάσεως τῆς ὄλης καὶ τοῦ φωτός, τῆς ἰδιότητος τῆς ψυχῆς κτλ. καὶ ἤδη αἱ νέαι ἀνακοινώσεις ἀντίκεινται εἰς ἐκείνας ἢ μᾶλλον θεωροῦνται ἀμφίβολοι, θέλομεν δημοσιεύσει τὰ δέοντα.

Τὸ νέον τοῦτο ἔργον συνιστῶμεν εἰς τοὺς πνευματιστὰς συνδρομητὰς μας, δυναμένους νὰ τὸ ἀποκτήσωσιν ἀντὶ φρ. 3,50 ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν.

Union Spirite Sacree Rue Fagalla 64
Caire—Egypte

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ὁ δικαστής. Ὁμολογεῖς λοιπόν, ὅτι ἐκλεψες τὰ τρία δέματα τοῦ σάντου; Ἀλλὰ τί σὲ παρεκίνησε νὰ πράξῃς τὸ τοιοῦτον;
Κατηγορούμενος. Πίποτε, ἡ συνήθεια, κύριε δικαστά, ἐσυνήθισα, βλέπετε.

Καὶ πάλιν ὁ ἰατρός.

—Κύριε ἰατρέ, ἐβρίσκατε ἀνησυχητικὴν τὴν κατάσταση τῆς κόρης μου, ἢ εἶναι περαστικὴ;

—Διόλου ἀνησυχητικὴ, μᾶλλον περαστικὴ εἶναι.

Ὁ πατὴρ χροῦμένος. Ὡς φαίνεται, κάποιος παροδικὸς πυρετός, στομαχικὸς ἢ καρδιακὸς πόνος, αἰ, ἰατρέ μου;

—Ναί, ναί, κάποιος παροδικὸς καρδιόπνοος ἢ περαστικὸς νέος σπαδάτος τὴν ἐπέκραξε στὴ καρδιά, ἀλλὰ θὰ περάσῃ.

Εἰς τὸ ἐπουργεῖον τῆς Γεωργίας.

— Διὰ τὴν ἀπουσίαν σου ὅλην τὴν ἡμέραν;

— Παρακοιμήθηκα, κύριε ἐπουργε.

— Καλὰ τὸ πρωῖ, ἀλλὰ τὸ ἀπόγευμα;

— Ἄ, τὸ ἀπόγευμα; παρακοιμήθηκατε σεῖς κ. ἐπουργε, διότι σὰς βεβαιῶ ἡμῖν ἔξυπνος ἐγώ.

Μεταξὺ δύο ἐλαφρῶν.

— Ἡ ζωὴ εἶναι μία ἀπαταλὴ ἀπόλαυσις.

— Ἡ ἀπόλαυσις εἶνε τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς.

Δύο φίλοι συναντῶμενοι.

— Ἐρεῖς, καυμένη, μὰς ἀπαγορεύουν τὰ καπέλλα εἰς τὸ θέατρον.

— Καὶ ἡμεῖς ν' ἀπαγορευώμεν τὰ θέατρα. Ἄνευ ἡμῶν οἱ ἄνδρες θὰ ζητήσωσιν τὴν κατάργησιν τοῦ μέτρου αὐτοῦ.

Δύο θαμῶνες τοῦ θεάτρου.

— Ἐφυγα ἀπὸ τὴν θέσιν μου, εἶναι ἐμπροσθέν μου ἐν μεγάλῳ καπέλλῳ.

— Τὸ καλεῖτερον εἶναι νὰ πηγαίνομεν οἱ ἄνδρες δεξιά καὶ αἱ γυναῖκες ἀριστερὰ καὶ οὕτως κανεῖς δὲν θὰ παραπονήται.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1ον Αίνιγμα

Ἵπῆρξά τὸ πάλαι πόλις τῆς Μικρῆς Ἀσίας
πλὴν συνάμα καὶ γυνή
Ἐκλείσθην εἰς τὴν λάρνακα τῆ συμβουλή τῆ Θεοῦ
Ἀφοῦ συνδιελέχθην μαζί με τὴν Πυθία
Καὶ τ' ἄψυχα εἰς ἔμψυχα μετέβαλα ἡ Θεοῦ.
Ἄν τὸν πόδα μου ἀφαιρέσης
Καὶ τὸν τόνον μεταβάλῃς
Τότε φέρομαι εἰς μάχας
Καὶ εἰς ἀνδρῶν πολεμάρχας.

2ον Αίνιγμα

Τὸ ἐν μου εἶνε μουσική
Τὸ ἄλλο ἀριθμητική
Τ' ὅλον γεωμετρία
Παράδοξον μὴ σοῦ φανῆ
Δύναται λύσει νὰ γενῆ
Μ' ἄπλως σημαίει τρία.

3ον Αίνιγμα

Μὲ τὴν ζώνην μου στῆ μέση
Μὲ φορεῖς καὶ σὲ θερμαίνω
Ἄν τὴν βγάλω καὶ μ' ἐγγίσῃς
Τότε ἄμεσως σὲ ψυχραίνω.

ΑΔΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ

Σ. Α. Καλάμας. Βραχεῖα ἐλήφθη Σὰς ἀπηντήσαμεν.
Ἐλπίζομεν συμφωνήσετε πρότασιν μας. — Θ. Φ. Ἀλεξάνδρειαν Ἀπηντήσαμεν ἤδη, ὅτι ἐλήφθησαν. Γράφομεν πάλιν. — Ε. Χ. Ρέθυμον. Ἀπηντήσαμεν καὶ ἀναμένομεν νεώτεραν μετὰ συνδρομῆς. — Γ. Μ. Νέαν Ὑόρκην. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν. — Κ. Α. Ἱερουσαλήμ. Ἐπὶ τέλους παρακαλοῦμεν νὰ λήξῃ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις τῶν ἀναβολῶν. — Γ. Π. Στόλοι. Φυλλάδια σὰς ἐστάλησαν καὶ ἀπηντήσαμεν. Ἀναμένομεν συντόμως. — Θ. Α. Ὀδησσόν. Ζητούμενα φυλλάδια σὰς ἀπεστάλησαν. — Ι. Ζ. Τουργο-Σεβερῖνον. Φυλλάδια ἀπεστάλησαν ἡμῖν. — Α. Τ. Δαμασκόου. Ὑπόσχεται σὰς ἀκόμη δὲν ἐξετελέσθη. — Κ. Α. Βάργα. Ὑποσχέσεις σας δὲν ἐτηρήθησαν καὶ λυπούμεθα πολὺ. — Ι. Σ. Ἀλεξάνδρειαν. Παράπονα ἐλήφθησαν καὶ λυπούμεθα, ὅτι λησμονεῖτε πνεῦμα πλησίον εὐρισκόμενον ἰδίᾳ ἐν χαραῖς. Φυλλάδια ἐστάλησαν. Γράφομεν. — Κ. Σ. Κάϊρον. Ἀπηντήσαμεν. Δὲν λησμονοῦμεν καλλίστας φιλοφρονήσεις. — Φ. Μ. Κάϊρον. Ὁ οἶστρος εἰσήγγησεν; Ἡ φιλία ἐλησμονήθη; Περιμένομεν εἰδήσεις σας. — Β. Δ. Κάϊρον. Ἀναμένομεν πνευματιστικὰς ἀνακοινώσεις. Ἀχιλλεὺς ἐπέστρεψεν; Μήτηρ καλά; Τὸ θέρος ποῦ;

ΘΕΛΕΤΕ ΤΗΝ ΤΥΧΗΝ ΣΑΣ;

Ἀποστέλλοντες τὴν φωτογραφίαν σας ἢ καὶ τὸ ἄτομόν σας προσωπικῶς, μετ' ἰδιόχειρον σημειώσιν τοῦ ὀνόματός σας, τῆς ἡλικίας σας καὶ τοῦ ἐπαγγέλματός σας ἔχετε μετ' ὀλίγον ἀπάντησιν ἀποκαλυπτικὴν τοῦ τε παρελθόντος τοῦ παρόντος καὶ σχετικῶς τοῦ μέλλοντός σας. Διὰ τῆς ἐξετάσεως δηλώνετε τῆς φυσιογνωμίας καὶ τῶν χαρακτηριστικῶν οἰασθήποτε μορφῆς ἀποδείκνυται ἡ πορεία τοῦ βίου παντὸς ἀνθρώπου. Πᾶσα αἴτησις δέον νὰ συνοδεύεται μετ' ἡμῶν ἀμοιβὴν, ἔστω καὶ 3 δρ. ἥτις χρησιμεύει δι' ἀγαθοεργῶν σκοπῶν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Εἰς κομψὸν τεύχος ἐκ 300 περίπου σελίδων ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ διηγητοῦ καὶ καθηγητοῦ τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας ἐν τῷ διδασκαλείῳ. ἐνδὸς δὲ τῶν κρατίστων καὶ μελετικωτέρων παρ' ἡμῖν ἐπιστημόνων κ. Ἰω. Δ. Φαραντάτου. ἡ κλασικὴ διὰ τὴν σαφήνειαν ἢ ἀπλότητα αὐτῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας τοῦ διαπρεποῦς γάλλου Alberi Metin πλουτισθεῖσα συγχρόνως καὶ διὰ πλείστων διὰ τὰ ἐν Ἑλλάδι προσθηκῶν. Ὁ τίτλος μεταφράσις εἶναι ὑπερμέτρως μέτριος προκαίμενος περὶ μακρῶς καὶ ἐπιπόνου ἐργασίας, δι' ἧς ὁ κ. Φαραντάτος παρέδωκεν εἰς τὴν χρῆσιν τῶν σπουδαστῶν καὶ τῶν φίλων τῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιστήμης τὸ θαυμάσιον τοῦτο ἔργον τὸ ὁποῖον εἶναι συγχρόνως καὶ τὸ πρῶτον ἐν Ἑλλάδι ἐκιδόμενον ὅπως διαδόσῃ καὶ ἐκλαϊκεύσῃ τὰς ἀρχὰς τῆς πολιτικῆς Οἰκονομίας. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον κατέστησεν αὐτὸ πολυτιμώτερον ἐτι εἶναι αἱ διὰ τὴν Ἑλλάδα γεγόμεναι προσθήκαι, αἱ ὁποῖαι δεικνύουσι ἐπιμελῆ καὶ βαθεῖαν ἐπιστημονικὴν ἐργασίαν τοῦ συντάκτου, ὅστις πᾶσαν ἀληθῶς κατέβαλε προσπάθειαν. ὅπως παρουσιάσῃ ἡμῖν σύνοψιν σύντομον μὲν ἀλλὰ καὶ φωτεινὴν τῆς σημερινῆς καταστάσεως τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας. Ἰδιαιτέρως ἐπίσης δέον νὰ ἐξαρθῇ καὶ ἡ προσαρτωμένη ἐν παραρτήματι εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία ἐπὶ τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας.

Ἐν γένει τὸ ἔργον εἶναι ἀξίον πολλῆς σημασίας.

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

Προσεχῶς ἐκίδεται ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ λογιῦ καὶ ἡμετέρου συνεργάτου κ. Ἀγγέλου Σαλοῦτση Μεγάλῃ Συλλογῇ τῶν ποιημάτων του, ἥτις ἔσται μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς, καθόσον ὁ κ. Σαλοῦτσης τυγχάνων συνεργάτης εἰς πλείστα φιλολογικὰ περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας ἐπιλοπόνησεν ἐργασίαν ἀρίστην πρὸς ἐκδόσιν τοιαύτης Συλλογῆς.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΔΙΟΝ. ΠΥΛΑΡΙΝΟΥ (ἐν Γαλαζίῳ)

Πρὸ τινῶν μηνῶν εἰχομεν γράφει κατὰ τῆς διαδοθείσης ἐνταῦθα φήμης περὶ προτάσεως τῆς Συγκλήτου περὶ μὴ ἀναγνώρισεως τοῦ Γυμνασίου τούτου καὶ ἐπεστήσαμεν δεόντως τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων.

Σήμερον τοῦναντίον εἰμεθα εἰς τὴν εὐχαρίστον θέσιν νὰ γράψωμεν, ὅτι διὰ τοῦ ἀπὸ 27 μ. Ἀπριλίου Β. Διατάγματος ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς Ἑλλην. Κυβερνήσεως τὸ Ἑλλ. Γυμνάσιον τοῦ κ. Δ. Παλαρινοῦ ἐν Ρωμουνίᾳ ὡς ἰσοβάθμιον πρὸς τὰ Γυμνάσια τοῦ Κράτους.

Μετὰ χαρᾶς ἔθεν ἀγγέλλοντες τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις τὴν ἀνωτέρω εὐχαρίστον εἰδησιν συγχαίρομεθα ἀπὸ καρδίας τὸν ἀξιόλογον διευθυντὴν ὡς καὶ τοὺς φιλοτίμους ἀκαμάτους καθηγητὰς καὶ διδασκάλους αὐτοῦ διὰ τὴν πρόβον τοῦ Λυκείου των.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ κ. ΥΔΡΟΛΗΠΤΑΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΑΘΗΝΩΝ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. ὑδροληπταὶ οἱ μὴ καταβαλόντες τὸ ἀντίτιμον τῆς ὑδροληψίας παρελθόντος ἔτους, ὅπως προσέλθωσι τὸ ταχύτερον καὶ καταβάλωσιν αὐτὸ εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Δήμου, ἄλλως ἢ ἀπαρῆσθαι, δὰ ἐρεθῆ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ διακοφῇ τὴν παροχὴν τοῦ ὕδατος.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 22 Μαΐου 1912.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ ὑδραυλικοῦ τμήματος).